

DE LA DIG LA CORSO ȘI-NAPOI

A MIEZ DE IARNĂ

(cronici de ședințe ale Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” -
duminică, 22 decembrie 2024, Terasa CORSO și duminică, 12 ianuarie 2025,
Galeriile „Dumitru I. Grumăzescu”)

ANICA ANDREI-FRASCHINI

CRONICUȚA DE 22

„Puțini, dar aleși” era vorba profesorului meu de matematici speciale, în anul întâi de facultate, când veneau doar câțiva studenți la cursuri.

Eminentul Corduneanu, foarte renumit în acele vremuri, avea un stil de predare agreat de prea puțini reprezentanți ai tineretului studios.

Dar nu din aceste pricini am fost doar 15 participanți la întâlnirea festivă, de final de an, a Umoriștilor, din 22 decembrie, ci, mai degrabă, din cauza perioadei aglomerate, dinaintea sărbătorilor. Poate și pentru că, doar cu o zi înainte, se desfășurase la Palat, în sala Ștefan Procopiu, cea de-a 75-a ședință a Cenaclului literar – artistic „Ia`și scrie”

unde au fost prezente șase cenacluri reunite, diverși invitați și asistență numeroasă, până la „câtă frunză, câtă iarbă”, iar acordurile finale se produsese la... Corso.

Nimic, însă, nu a stat în calea vajnicului Daniel, pentru a organiza a doua ședință pe luna decembrie a Umoriștilor, tot la Corso, în salonul V.I.P., ca o adevărată gală de final de an fructuos în rezultate ale asociației, reușind să devanseze și apariția numărului 15 al revistei „Scârț” - serie nouă (149/vechi). În mod normal, ședința ar fi trebuit să aibă loc în prima duminică din ianuarie 2025, când ar fi fost lansată și revista din decembrie. Iat-o „scârțâind” prin lume, înainte de Crăciun!

Așa că... să nu se mai întrebe nimeni cum de reușește Daniel. Da, despre Daniel Bratu spun și scriu eu, aici. Aș zice - cu mâna pe inimă - că muncește mult și îi place. Dovedit lucru este că, atunci când efortul de a conjuga multiple activități este făcut cu plăcere, oboseala

nu se simte sau se recuperează prin alte activități, la fel de dorite și plăcute. A fost vorba despre o... „ședință” în toată regula, cu microfon, recitări, cântări, epigramări, mâncăruri și băuturi, sporovăieli... O distracție oarecum potolită doar de respectul față de postul Crăciunului.

Pe Daniel îl constatăm evoluând minunat la voce și chitară. Ne-a încântat și de această dată, cu piese știute, dar și cu noutăți - cel puțin pentru Sabino și pentru mine - colinde și alte compoziții, reinterpretate în stilul lui, unic, cu un glas care dovedește clar înzestrare de la Mama-Natură, adevărată pasiune și mult studiu. Am reținut un colind cu linia muzicală aparținând lui Laurențiu Marinescu, pe versurile Sandei Nicucie, prezentă la Corso, alături de Daniel, adăugând strălucirea sa duetului. Felicitări calde, Sanda și Daniel! Mulțumim, căci e mare satisfacție să vă ascultăm, de fiecare dată!

N-au lipsit intervențiile prietenilor din sală, Maestrul Vasile Vajoga aducând în fața noastră texte cu care a participat la concursuri, diverse amintiri de pe scenele umorului, dar și întâlnirea sa cu Marin Sorescu. Ne-a vorbit și recitat creații de-ale celui care a fost Ion Bolocan, Daniel a lansat în boxe o înregistrare radio, cu vocea acestui umorist plecat la Ceruri mult prea devreme. A fost o ocazie cu care mi-am dat seama încă o dată cât de norocoasă pot fi că respir același aer cu acești oameni atât de „mari și grei”, care, la rândul lor, au cunoscut personalități, au respirat alături de alți creatori celebri. Vasile Vajoga a scos din tolba sa magică un mic și dulce „flaut fermecat”, pentru a ne încânta cu solfegii curate, potrivite sărbătorilor. Mai are acasă un sopran și un alto, mai complicat de transportat în tolba sa, dar cu care se pare că mai gădilă urechile vecinilor. A scos la iveală și o cărțuție în format

landscape, ediție din 1925... Anul de naștere al mamei mele... Este vorba despre o carte de autor, Ion I. Pavelescu, ediție îngrijită de Octavian Moșescu, primarul - pe atunci - al localității Balcic, din România Mare. Cartea a apărut după moartea autorului și este o mini-culegere de epigrame scrise cu particularitățile limbii române ale acelor timpuri și dedicate unor nume rămase în istoria literaturii. Am considerat că Vasile deține o comoară, cu atât mai mult cu cât, după spusele lui, nu există decât câteva exemplare ale acelei cărțuții măiestre, cum n-am mai văzut. Talentata Daria Dumescu i-a ținut isonul, cu alte și alte frânturi sau texte întregi umoristice, unele avându-l ca țintă pe propriul ei soț. Admir caietele lor de 200 de file, pline cu un scris ordonat și caligrafic, încărcat de substanță demnă de toată lauda. Felicitări din suflet, dragilor! Sunteți senzaționali!

Printre participanți, s-au aflat Maria Dolhascu și Emanuel Ignat. Dar se putea ședință a Umoriștilor, fără Doru Melnic? Nu! De data aceasta, printre alte versuri închinare mai cu seamă femeii, ne-a prezentat textul în care a folosit pe post de subiecte, predicate, atribute și complemente, nenumărabile și transformabile nume de jucători de fotbal români și internaționali. Savuros rezultat! Talentat rău, Doru!

Nu se putea nici fără Aurel Noroc și recitalul său, nici fără intervențiile și recitățile pline de haz, ale lui Eugen Paul Popa. Mary Grigorovici a luat microfonul pentru a ne surprinde cu dedicații în versuri, ca pentru sfârșit de an. Axinte Mihalache a recitat din umorul propriu, iar puțin după aceea, Cludiea și Aurel au plecat la alte cântări și colinde...

Au fost aproape 3 ore savuroase, între prieteni talentați, care se bucură să fie împreună, într-o atmosferă pe care știu s-o compună întotdeauna la cote înalte de

respect reciproc, cu toate glumele bune și ironiile fine, pe care și le plasează unii altora. Mă dau în vânt după această atmosferă, o respir prin toți porii, îmi scald mintea în producțiile Umoriștilor și aștept întâlnirea următoare. Sabino face fotografii și oferă cu drag Prosecco, de câte ori se poate.

La mulți ani de ședințe ale Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” - Păstorel, în sănătate, pace și iubire, creație și dăruire!

Cu prețuire și admirație, cu drag și prietenie,

Anica/ Nușa voastră

PROGRAM:

- 1. SCÂRȚ, CU SCÂRȚ, BORNA 15...** - prezentare/relansare revista SCÂRȚ, serie nouă, nr. 15 (decembrie 2024), prezentarea textelor câștigătorilor concursului „O, BARD PIOS” al revistei SCÂRȚ; prezentarea noului concurs al revistei, pentru luna ianuarie („Femeia de zăpadă”)
- 2. PLAN DE FESTIVAL** – demersuri pentru Festivalul SCÂRȚ – UMOR, ediția a V-a, propuneri de teme, jurizare, premii
- 3. IARNA PE DEAL...** – recital literar – muzical, susținut de membrii Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” precum și de către ceilalți participanți
- 4. Program artistic:**
- *recitaluri de pian* – susținute de elevii – artiști din cadrul **EGO ART Music Iași**, coordonați de doamnele profesoare **Hellen Dascălu și Olesea Egorov**

REALIZARE:

ȘEDINȚĂ! CĂ ABIA ÎNCEPE ANUL...

La mulți ani de ședințe într-atât de plăcute, într-atât de așteptate, consistente, pline de umor și prietenie!

Titlul reflectă doar faptul că, după acel 22 decembrie trecut, eu am presupus că ședința din ianuarie ar putea sări direct în februarie. Mă gândeam că ritmul normal, lunar, s-ar instaura din a doua lună a anului. În sensul că liderii care mențin vie și înflăcărată Asociația Umoriștilor aveau dreptul deplin la o „vacanță... umoristică”...

Greșeam. Cu ocazia ședinței de duminică, 12 ianuarie 2025, mi-a picat încă o dată o fisă cât o viață, precum că, pentru acești Umoriști, asociația și tot ce presupune activitatea legată de aceasta reprezintă un „modus vivendi”. Pe Vasile Vajoga, pe Daniel Bratu, pe Daria

Dumescu, pe Sanda Nicucie, pe Ioan Frențescu, Doru Melnic, Axinte Mihalache, pe toți cei care se află ca protagoniști, în sala Galeriilor Grumăzescu, dar și pe cei care apar în paginile revistei „Scârț”, îi văd incluzându-și în viața de zi cu zi umorul de calitate și prestațiile într-o promovarea celor mai bune creații de gen. În gând, în proiecte, în muncă, în concursuri, în gospodăria personală, în grădină, pe străzi, pe trotuare, „la munte, la mare, în orice-mprejurare”, în menaj și mariaj. Asta se numește pasiune și talent, iar impulsul pe care îl am de fiecare dată este să fac o reverență adâncă în fața lor și să spun, fără microfon, „Chapeau bas !”, „Jos pălăria!”. (Căci francezii lasă un spațiu înaintea semnului de exclamare, noi, nu...).

Gata cu aprecierile, ca să nu se termine cronicuța mea, înainte de a începe.

La ceas de miez de zi, cu două grade în termometru, visând la „zăpezile de altădată”, ne regăsim în Noul An, în sala primitoare, convocați prin afișul proaspăt. Ne urăm toate cele bune și frumoase, ne îmbrățișăm.

Mai întâi, ascultăm cântecul lui Daniel, pe care eu îl consider o capodoperă, la voce și chitară, cel cu „eu pot să mor, la primu-ți dat din gene, c-atâta fericire nu se poate”. Din fericire, poezia se numește „Se poate”, așa încât ne liniștim. Apoi, deschide ședința, ceasurile fiind trecute de cele 10 minute academice, proclamate de „Leobard”.

Imediat după, domnul președinte de onoare, Vasile Vajoga, ne comunică ferm că în februarie se vor aduna 50 ani de existență a Asociației. Ne vorbește despre Biserica Banu și prima revistă „Scârț”, apărută în urmă cu 14 ani. Adică, seria veche.

Intervine Mihai Olaru, cu imaginea articolului din ziarul Flacăra Iașului, în care se anunța constituirea cenaclului epigramiștilor, cu Nicolae Tatomir și câți, și mai câți...

Urmează să citească și să interpreteze Liuba Patriciu, o prezență distinctă, dar care dispăre înainte de final. Mie, conștiincioasă și dorind să devin „cronicăreasă”, un fel de „Eugenia - Paula”, dar neputând face față și audio, și video, îmi scapă momentul prinderii pe peliculă. Însă fur imagini de la bunul meu soț, Sabino. Chiar dacă și-a uitat pernuța acasă și i-au sărit bretelele non-stop..., s-a achitat de imortalizarea momentelor esențiale. Iar omniprezentul Oleg Spînu a făcut transmisiuni în direct. Ce bine!

Ionuț Alupoae, carevasăzică „Vânare de gând”, se înfățișează memorabil, din nou. Un tânăr foarte talentat. Creează metafore de o finețe și o sensibilitate aparte. Ne-a prezentat și o epigramă despre alegerile anulate - ca un începător, după cum ne-a spus - dar textul i-a ieșit bine de tot. Mie mi-a sunat ca o fabulă cu bătaie lungă.

Daniel intervine din nou, citește epigrame de la concursul „O, bard pios” (semnate Petru Ioan Gârda, David Valentin, Nică Janet și alții...). Apoi, diverse texte trimise la concursul „Femeia de zăpadă” (în special epigramele foarte reușite ale lui Nicolae Bunduri).

Intră în sală Petronela Alexa-Prisăcaru și Gabriela Cucinschi, își explică rapid întârzierea, se scuză. Nu-i nimic.

Este invitat Axinte Mihalache, care dă drumul, din memorie, la „Grigore ăl moale”, de Marin Sorescu. Insistă că în case trebuie lăsat loc pentru stafii, ne vorbește despre întâlnirea cu un moroi...

Ne revenim, pentru că Mihai Olaru ne oferă cântări: două colinde și un cântec de Anul Nou. Primul colind, pe versuri

proprii și muzică din „Flautul fermecat”, umple sala. Urmează un altul, despre plugușorul păstrat din datină și neam. Cu glas de cântăreț de operă, interpretează „La mulți ani” și păstrează o surpriză pentru data viitoare.

Vasile, inspirat ca mai întotdeauna, își aduce aminte pe loc o epigramă: „când a intrat în apă era bas, când a ieșit era tenor”. Ne distrăm copios...

Este invitat remarcabilul Ioan Frențescu. În aplauzele sălii, citește o epigramă mai veche, despre „Vinul bisericesc”, cel „sfântit și botezat”, apoi despre „Enoriași”. Pe parcurs, în „Somnoros”, Moș Nicolae ajunge la Crin Antonescu. Renumitul epigramist își amintește și de un sejur la mare, când a uitat că-i însurat, însă nevasta, nu. Alt text al său este despre Ioan Toderașcu - precum că „a luat-o pe arătură” - și despre volumul de creații umoristice ale acestuia, lansat nu demult, intitulat „No, ghini”. Ne mai spune despre Ponta întors la PSD și „ciolanul” rămas la Ciolacu.

Își face apariția „aripa tânără”, reprezentată de Ilinca Sobetchi: „de te duce vântul, te aduce gândul”, în cântec de cuc.

Eugen Paul Popa urcă masiv pe scenă, pentru a ne declara că nu s-a născut în miez de iarnă și că el este mai mult pios decât bard. Lansează o poezie despre ființe cu profilul subțire, dar, mai ales, despre iubita lui.

Invitată, Petronela se află după schimbul de noapte și îi trebuie ceva mai mult timp ca să pătrundă în ritmul diurn. Așa încât, mai bine Gabriela. Urcă pe mica estradă prietena ei, devenită și a noastră, Gabriela Cucinschi - pictoriță și poetă.

Intervine prompt Oleg, care ne povestește despre pantofi noi și microfoane noi, căci Daniel și-a făcut un

dar, de ziua lui - set nou-nouț de tot ce înseamnă stație de amplificare.

Este solicitat Doru Melnic. Începe cu declarația de iubire a unei manechine, după care, la cererea celor care nu au fost prezenți la întâlnirea din 22 decembrie, a reluat povestea cu 110 nume de fotbaliști, despre „călduri de Augustin, peste șapte Munteanu 2”, „Făt-Frumos Cătoi bătrân”, „Dohot de plâns”, „cu mult Miodrag”. Continuă cu „Declarații de cancan”, printre care „declarația doctorului Oprescu”, cel care se scărpină după ceafă, când primea banii.

Citesc și eu. Aleg poezia „binețe”, în care aspir simplu, la pace și liniște, în mijlocul naturii, dăruind iubire.

Talentata Daria Dumescu vine cu o epigramă scrisă de David Valentin, pentru care a creat replica. Daria are ceva replici la activ, nu glumă... Apoi, ne citește o poezie scrisă în perioada pandemiei și în care declară: „coboară, iarnă, că respirăm un aer confiscat”. Iat-o și cu o poezie în vers alb, cum nu prea scie, „portret la zi”, legată de vremurile actuale.

Daniel cere să i se repare stația de amplificare de către „moderatorul tehnic, Oleg”. Acesta nu reușește, tot Daniel înlătură mica problemă. Se distrează, știu ei de ce. Apoi, Daniel laudă revista „Scârț” (la unison cu celebrul Costel Pătrășcan) și nivelul caricaturilor, desigur. Suntem de acord.

Urcă Sanda Nicucie, spre bucuria tuturor, cu „înclinații de mimoză”, pentru a ne mărturisi - parafrazez - „de ce nu mai scie”, în așteptarea „pauzei de-o viață, pe care și-a propus s-o doarmă”.

Vasile Vajoga intervine iar, mai întâi cu o poezie în care „basmul din cărțile vechi este dans de perechi”, apoi ne propune o „iarnă cu fluturi”. Frumos! Urmează să aflăm care a fost prima epigramă publicată de George Petrone în Flacăra Iașului, în februarie 1975, cu

două zile înainte de înființarea cenaclului. Ne spune că Marin Sorescu, student la Iași, a publicat în ziarul ieșean primele sale încercări literare, sub forma unor epigrame de arhivă, care fac istorie.

Mihai Olaru ne destăinuie că a făcut parte din două corale, „Pastorală” și „Lira”, și pomenește de vremurile în care aveau loc concerte de înaltă ținută, în biserica Trei Ierarhi.

Urmează „Iarna cu fluturi”, a lui Daniel Bratu, multă „iarbă verde”, pentru un „început fără hotar”, marcat de „ceașca în care tu apari”. Desigur, Sanda... Ce oameni frumoși!

Petronela poate, în sfârșit, interveni cu „norii gri de fum, spre care aleargă caii”...

Daniel ne cântă „Trei sferturi de cer”, cântecul Mădălinei Amon, pe versuri de Adrian Păunescu: „Trei sferturi să se afle-n Cer și doar un sfert în humă”, „Iisus, înduișat un pic, coboară din icoană”, în casa sărmană... Suntem tulburați, impresionați...

Continuă, interpretând răscolitor cântecul pe versurile considerate ultime, ale lui Eminescu, „Stelele-n cer”, ca un testament. Urmează un cântec tot pe

versurile lui Adrian Păunescu, despre Eminescu, „Plopii fără el”. Să preaslăvim etern poetul nepereche, Luceafărul poeziei românești!

Ionuț cere din nou microfonul, pentru a ne recita „Rătăcire”: „mă rog să fiu contemporan zăpezii albe, de demult” și încheie cu „Eva evului pictat de absolut”.

Ritmul este plăcut și diversificat de stiluri, atmosfera invită la a continua, dar „orele sunt înaintate”, drept pentru care Daniel se simte obligat să declare „închise lucrările ședinței”. Noi suntem încărcăți de toate sentimentele care ne-au inundat și ne-au făcut extrem de bine, ca iubitori de Eminescu, de cultură și artă, de tradițiile românești, ca prieteni care-și strâng mâna cu respect și sinceritate. Am trecut la fotografia de final, chiar două, cu Sabino la butoane și cu Sabino așezat pe scaun, alături de frunțile celorlalți decani de vârstă.

Vă mulțumim infinit, dragi Umoriști! Cu drag, respect, admirație, prețuire, cu maximă prietenie,

Anica/ Nușa voastră

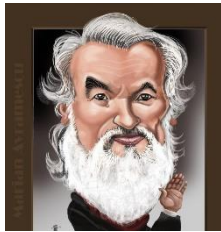

LA CONCURSURI RĂSPÂNDITE

I. Festivalul internațional de poezie, epigramă și umor „ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, Ed. a XVIII - a, 2024 - 2025

I. Secțiunea EPIGRAMĂ:

4 (patru) epigrame; cea la temă se va referi la textul „175 de minute la Mizil”, de Geo Bogza

VASILE VAJOGA

DEZAMĂGIRE LA VERONA

În fața vechii case a vedetei,
Mi s-a zădărnicit îndată visu’,
Aflând că nici balconul Julietei
N-avea avizul celor de la ISU!

STATUIA JULIETEI, DETERIORATĂ DE ATINGERILE TURIȘTILOR

Prin adevărul din esența lui,
Acesta-i gândul care mă apasă:
Comparativ cu bronzul din statui,
E pielea omenească mult mai groasă!

CONSECINȚĂ CU... IMPACT

Ne afectează handicapul
Determinat de conjunctură,
Că ne lovim mereu cu capul
De o realitate dură!

DUBLU PREMIAT LA MIZIL

Primit-am două premii absolute...
Mă-ntrețineam la interviu c-un domn...
Și după-o sută șapte-ș-cinci minute
De mari succese, m-am trezit din somn!

DARIA DUMESCU

ROMEO ÎN CĂUTAREA JULIETEI

O căută pe July-n tot Mizilul
Romeo-n disperare, ca tot omul,
Dar a aflat, când i-a sunat mobilul,
C-a sechestrat-o, între timp, „Binomul”.

EVOLUȚIE ÎN INVOLUȚIE

Demult, un ins, la un eveniment
M-a omenit cu o țigară „Kent”,
Dar cum nu sunt o tipă de pripas,
Evoluând, acum eu „trag pe nas”.

SHAKESPEARIANĂ

Eu, în Mizil, puteam să fiu vedetă,
De-aș fi murit precum o Julietă,
Atunci când soțul meu, de neam juvete,
M-a prins în pat cu unul... Capulete!

PE URMELE LUI ROMEO

Cum Bogza colindă minute-n șir
Mizilu-n căutare de balcoane,
Când se lăsă o noapte de safir,
Se pomeni... sub niște silicoane.

DANIEL BRATU

ALEGERI

Noi, azi, pe mirificul plai,
La vot, suntem dintre aceia
Ce-s puși să opteze, ca-n rai:
-„Adame, alege-ți femeia!”

ARMONII FAMILIALE

Armonia,-n casa lor,
Este una ne-ntrecută –
El puțin e vorbitor,
Ea deloc nu e... tăcută.

RUGĂ PENTRU ÎNCĂLZIREA GLOBALĂ

Doamne, fie să-și mai crească
Soarele-ăsta razele!
De-acum or să se scumpească,
În prostie, gazele...

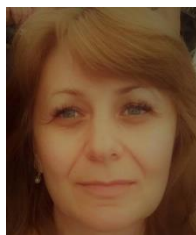
„175 MINUTE LA MIZIL” ÎN SECOLUL VITEZEI

Am stat, ca-n titlu, la Mizil, în pat
C-o damă minunată și profundă
Și amândoi, apoi, am constatat
Că, azi, minutul ține o secundă.

II. Secțiunea POEZIE:

3 (trei) poezii (fără temă impusă), dintre care una trebuie să conțină elemente de prozodie (rimă, ritm, măsură etc.)

SANDA NICUCIE

AM ÎMBĂTRÂNIT

Am îmbătrânit, iubire,
Îmi pun pieile pe sârmă,
Le usuc la briza lunii
Și apoi mi le repun.
Chipul meu, ce altădată
Îl visau mai toții nebunii,
În bețiile din urmă
A ajuns un șanț, în care
Tu pipezi și bei tutun,
Chipul meu frumos, de fată,
Chipul meu de fată mare.

Am îmbătrânit, iubire,
Zece kile de osânză
S-au depus, din loc în loc,
Nu mai fac nici cât o știre,
Nu mai fac nici cât o brânză,
Stau plăcintele-n cuptoare
Și așteaptă să le coc.

Trupul meu frumos, de fată,
Ce-aduna în juru-i fanii,
Trupul meu de altădată
Mai trăiește într-o poză
Prăfuită, în dulap...
Au rămas din mine anii,
Amintirea de mimoză
Și durerile de cap.

Chipul meu de nemurire,
Ce-l visau mai toți nebunii,
A ajuns în briza lunii.

Am îmbătrânit, iubire...

IARNA ASTA-I O PISICĂ

E iarna ca pisica cea mai blândă,
Cu blana albă și fermecătoare
Torcând duios la razele de soare
Și nici nu știi ce fiară stă la pândă

Să-ți implanteze colții de ninsoare
În ceafa-ți de ființă prea plăpândă
Ce-a cutezat, cu gândul la izbândă
Să iasă pe-așa vreme schimbătoare.

Așa-s și eu, ca orice Julietă,
Ce-n prag te-aștept să vii, ca din exil,
Iar tu, plecat de ieri, pe bicicletă

Te-ntorci pe jos, turtit și din profil.
De vrei să nu-ți sparg nasul c-o poșetă,
Întoarce-te, Romeo, la Mizil.

Sanda Nicucie

ZĂPEZI PE TINE

Zăpada e-o pătură, bună
Îmi pare-nserarea-n grădini,
Când tremură cornul de lună
În gheața lucind printre pini.

Pe bancă m-aștepți, ca-n tribună
Și ca la înfrângeri suspini,
Zăpada e-o pătură, bună
Îmi pare-nserarea-n grădini.

Am spus că te iert. E-o minciună.
Te-am prins la vecina,-n vecini,
Iar frigul de-acum mă răzbună

Că tremuri ca blegu`. Te-nchini
Și dor ți-e de-acasă. Te-adună,
Că ninge ca-n anii haini!

Zăpada e-o pătură bună...

Sanda Nicucie

DARIA DUMESCU

ȘI SĂ NU UIȚI, IUBITO...

Te chem, iubite;
arma o lasă pentru sfinți,
să o transforme-n pace
și leac pentru morminte,
să o prefacă-n lacăt
de lacrimi fierbinți,
ce-mi leagănă tristețea
amară, în cuvinte.

Te strig, iubite,-ntruna
cu vorbe în cascadă,
că rostuieste iarna
un cer de nori ce-și lasă
în așternut de ceață
albi, fulgii grei să cadă,
când se rotesc în viscol
toți corbii peste casă.

Iubite, fără tine,
mi-e vorba obosită
și-mi stă mereu la pândă
jăratu-n artere,
să îmi topească gheața
mai rea ca o osândă,
că nu mai am în suflet
un loc de mângâiere!

.....
Nu mă striga, iubito,
oricum, ești prea departe;
cobzarul, tu adu-mi-l,
prohodul să mi-l cânte,
adio deznădejdi
și fricilor de moarte,
vă las deșertăciunea
în haos să cuvânte.

M-au doborât aiurea
în plin elan de viață;
cu mâna-ți desenează-mi
mister de stea și floare
pe glia cu lumină,
pe glia cu verdeață,
că-n câmp străin e locul
mormântului, se pare.

Adu și vin, s-ajungă,
ciocniți spre amintire,
că mi-am băut amarul
cu tânăr și bătrân...
când înfloreau bujorii
ți-am declarat iubire...
dar am sfârșit, iubito,
pe un altar păgân.

Iubita mea, iubită,
cu promoroaca-n plete,
o să te-aștept aieva
în viața de apoi,
când noi vom țese-n vorbe
ce-i viața, pe-ndelete
și ce înseamnă pace,
dar, mai ales război...

Dar pân-atunci, în turlle,
de-atâta întristare,
clopotnițele lumii
să sune-n glas divin
spre amintirea vieții
-momeală trecătoare –
și să nu uiți, iubito,
prinosul e în vin!

RONDEL DE SECETĂ
Se topește totul, arde ireal,
Soarele-mi transformă nervii în cenușă;
Ard știuleții-n lanuri, fumegă-n pănușă,
Ard scaieții vineți și, paradoxal,

Mi-a orbit retina, zarea-i în cătușă,
Răsăritul arde, ceru-i de opal,
Se topește totul, arde ireal,
Soarele-mi transformă nervii în cenușă.

Arde frunza-n dungă, miezu-n corcodușă,
Inima îmi arde strict pasional,
Ard în simțăminte, coardele-n țambal,
Dar în clipa-n care-ai apărut în ușă,

Se topește totul, arde ireal!

E TOT CE VREAU

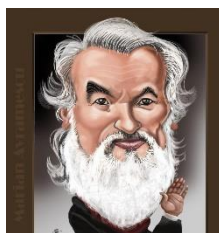
Am rătăcit pe globul ocular
Din est la vest mai mult de o secundă;
O stea de mare și un felinar
Mi-au fost de-ajuns să balansez pe-o undă.

Am resimțit osânda-n întrupare,
Umblând pe puntea dintre morți și vii,
Acolo, unde-o stea nemuritoare,
Sfida pustiul nopților târzii.

Am șovăit adesea-n rugăciuni,
M-am desfătat din trupul de cuvinte,
În vers m-am spovedit, și-n slăbiciuni
M-a tulburat tristețea pe morminte.

Dar într-o zi, trăi-vor doar păreri,
Iar ce-mi doresc, nu-i taină, nici mister:
Vreau, doar, să-mi caut umbra mea de ieri,
Să-i fredonez un ultim lerui-ler.

Daria Dumescu

VASILE VAJOGA

MAGICĂ, TOAMNA
(triadă-n revers)

Se-ascunde toamna-n plete de răchiți,
Trezind din somn nălucile de ceață,
Și, la taifas cu plopii cei trăsniiți,
Amurgu-n spinii arși din deal se-agață.

Pe câte-un hat, la margini de ogor,
Venind din cine știe ce coclauri,
Oprîți ca de-o poruncă-n zborul lor,
Într-un cernit vârtej coboară grauri.

Mesteceni beți dansează prinși de ramuri,
Când, în adânc de noapte, ca nebunii,
Ai luncii negri cai ieșiți din hamuri,
Gonesc în trap spre discul alb al lunii.

Gonesc în trap spre discul alb al lunii,
Ai luncii negri cai ieșiți din hamuri,
Când, în adânc de noapte, ca nebunii,
Mesteceni beți dansează prinși de ramuri.

Într-un cernit vârtej coboară grauri
Oprîți ca de-o poruncă-n zborul lor,
Venind din cine știe ce coclauri,
Pe câte-n hat, la margini de ogor.

Amurgu-n spinii de pe mal se-agață,
Și, la taifas cu plopul cei trăsniți,
Trezind din somn nălucile de ceață,
Se-ascunde toamna-n plete de răchiți.

NEGURĂ...

(triadă-n revers)

O pâclă grea, ca voalul de mireasă,
Se-ntinde peste lunca gri, de tuci;
Arinii beți, în drumul lor spre casă,
Par lunecoși ca solzii de pe știuci.

La șandramaua putredă a stâniei,
Păzind fântâna veche dintre plopi,
Scâncesc din glasuri, stând de strajă câinii,
În liniștea amiezii strânsă-n snopi.

O dimineată plină de capricii
Îmi toarnă peste trup un soi de frig;
Înfoliți în frunze, dorm aricii
Sub gardul cel de dincolo de dig...

Sub gardul cel de dincolo de dig,
Înfoliți în frunze, dorm aricii;
Îmi toarnă peste trup un soi de frig
O dimineată plină de capricii.

În liniștea amiezii strânsă-n snopi,
Scâncesc din glasuri, stând de strajă, câinii
Păzind fântâna veche dintre plopi,
La șandramaua putredă a stâniei.

Par lunecoși, ca solzii de pe știuci,
Arinii beți, în drumul lor spre casă;
Se-ntinde peste lunca gri, de tuci,
O pâclă grea, ca voalul de mireasă.

ÎNSERARE

(triadă-n revers)

Măceșii-n lunci și-au prins la gât mărgele
Din niște lacrimi roșii de coral,
Lăsând să se strecoare printre ele
Lumina toamnei poposite-n deal.

Toți plopul-n strai de coji de portocală
Se zbat, de parcă-n sevă au un drog;
Cu frac, plastron și papion de gală,
Trei țarci țin un concert pe-un vârful de stog.

Când peste ape taine se dezleagă
Prin trestia cu barba pământuf,
Fiindcă-a ostenit o zi întregă,
Se duce vântul să se culce-n stof...

Se duce vântul să se culce-n stof
Fiindcă-a ostenit o zi întregă,
Prin trestia cu barba pământuf,
Când peste ape taine se dezleagă.

Trei țarci țin un concert pe-un vârful de stog,
Cu frac, plastron și papion de gală;
Se zbat, de parcă-n sevă au un drog,
Toți plopul-n strai de coji de portocală.

Lumina toamnei poposite-n deal
Lăsând să se strecoare printre ele,
Din niște lacrimi roșii de coral
Măceșii-n lunci și-au prins la gât mărgele.

Vasile Vajoga

ROST DE IARNĂ

Fără pavăză-n durere, nefirescul ne doboară,
Dulcea ta apropiere pare-o aripă de moară,
Care vine pe șirete unde iuți de nebunie
Și ne macină-ndelete părăsirea, ce-o să vie

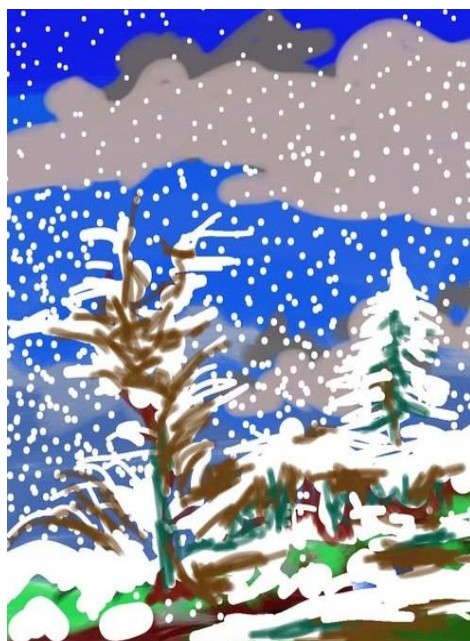

Mai devreme,-n pragul serii, vânturând povești cernite,
Cum se-mpărtășesc minerii în cărbuni și bauxite,
Cum își suflă frunza-n dungă despărțirea de nervură,
Cum, din Sfaturi, se alungă purtători de barbă sură,

Cum ies aburii din Vatră, de pe pâinea cea rotundă,
Cum tot câinele, când latră, semne dă c-o să se-ascundă,
Cum soldatul dezertează, de pe câmpul fără floare,
Cum, din pasărea cea brează, mușcă zorii de ninsoare,

Cum, sub gheață, mișcă peștii către calde teritorii,
Cum, în roțile caleștii, se-nvârt aripile morii,
Cum e-ta ta apropiere,-n depărtarea ce doboară,
Fără pavăză-n durere, când e iarnă prima oară.

Iarna noastră-i dalbul pântec,
Ca de mamă, ce n-a fost
Să ne țină strânși în cântec,
Iarna noastră
Fără rost...

Anica Andrei - Fraschini

PASTEL CU FLUTURI DE GHEAȚĂ

De pe câmpuri, ies fluturi de gheață,
Ca să zboare-n pierdutul de Cer
Și-n pustiul de prea dimineață
O colindă-și dă colțul de Ler.

Latră-un câine, pe drumul spre gară
Alungând visătorul stingher
Care sunt, absorbit de-o amară
Răsuflare-a cafelei în ger.

Geamul spart mă îndeamnă să-mi pară
Că-i hubloul de navă-n neant,
Iar în sloiu-i sticlind o s-apară
Că-s o formă de ultim atlant.

Ori troian, într-un fum de țigară,
Dau din coama de nea, cât mai știu
Că voi trece prin iarna fugară,
Așteptând să-mi mai vii, încă viu.

Viu murind, cu privirea mai clară
Ca un mag ce s-a scos din joben,
Desenez pe zăpadă o scară
Să mă urc, pentru tine,-ntr-un tren,

Ce va trece-n fuiorul de ceață,
Cu un singur, uitat pasager,
Spre tărâmul mustind de verdeață
C-un poem agățat la rever.

De pe câmpuri, ies fluturi de gheață...

AMURG DE NOI

Era-n amurg, treceau minute altfel,
ca praful din clepsidră,
o hidră
era Timpul din Urmă cel Mare.
Eu și tu,
tu și eu, fiecare
mai alb decât urma de sănii.
Pe un drum de durere în doi
cu mătăanii spre Magicul Mal.

Dinspre Nord veneau cruci în formă de
corbi.
Ireal,
cuib de cruci plutitor pe ninsori,
ca și cum Pământul prinsese Cerul
în coajă.

„Nevermore, Nevermore”, se-auzea peste
tot
ca o vrajă,
era vuiet în vuiet de-al Lumii de dincolo
Răului surd:

Pleacă-n norii tăi grămadă,
Cale sură de salină
Peste luna gheții, vină
Dulce spumă de zăpadă,
Ghiocel de nelumină
Lasă-l noptile să vadă
Felinarele din stradă,
Albi pitici, de prin grădină,
Ca din margini de blocadă,
Rai curgând pe violină,
Ce ne mângâie-n ferestre
Și-n picturile rupestre
De verzi cai de pe pereți,
Prăbușiți în atmosferă,
Printre norii violeti,
Printre căile de sare,
Din salina pasageră
Ce-i sub ochii tăi, în care...

În clepsidră, minutele curg,
în Amurg,

eu și tu,
tu și eu, fiecare
egal,
mult mai alb decât urma de sănii.
Pe un drum de durere în doi ce se pierde,
mătăanii
duc spre Magicul Mal
al uitării de Verde.

Daniel Bratu

CONSTANTIN MOLDOVAN

LA MULȚI ANI!

Atunci când ținem, neapărat, să le arătăm celor din jur cât suntem de buni și milostivi folosim cuvinte mari precum iertare, dăruire, compasiune, generozitate etc, dar oare câți dintre noi suntem atinși, cu adevărat, de aceste valori pe parcursul întregii existențe?! Demagogia ne caracterizează, din păcate, pe foarte mulți și din ce în ce mai puțini sunt cei care știu, încă, să fie OAMENI!

Mai mult decât atât, i-am auzit pe unii care susțineau - nici mai mult, nici mai puțin - că „în ziua de azi dacă ești bun, ești prost”!

Este adevărat, uneori, de bunătatea noastră profită indivizi care urmăresc scopuri meschine, încercând în permanență să dezbine pentru a-și vedea atinse interesele, dar asta nu trebuie să ne transforme în persoane asemenea lor.

Mereu sperăm că Noul An va fi mai bun, că vom da dovadă de unitate, că va fi pace în lume, dar întotdeauna vinovați de rele sunt alții, noi fiind - nu-i așa?! - imaculați și demni de toată lauda. Meritele unora sunt șterse cu buretele, fără remușcări, în timp ce - lăsându-ne manipulați sau mânați de propriile interese! - ridicăm la rang de... salvatori ai neamului indivizi care știu unde, când și cum să ne „gâdile” orgoliile.

Nimic nu se va rezolva în societatea românească dacă nu vom începe cu noi înșine schimbările ce se impun. Privind mereu la „paiul din ochiul altuia” vom continua să fim, în prea trecătoarele noastre vieți, sclavi ai acelorași nevolnice

dorințe imediate, observând realitatea prin... ochelarii de cal pe care - cel puțin unii dintre noi! - îi purtăm zi de zi.

Să sperăm, totuși, în mai bine, cu atât mai mult cu cât speranța nu costă nimic, iar asta convine de minune tuturor...

La mulți ani!

SURĂZÂND...

Îi mulțumesc, smerit, lui Dumnezeu
Că este lângă mine, nevăzut
Și că veghind asupra mea, mereu,
M-a ridicat atunci când am căzut.

Le mulțumesc, aici, și celor care
M-au atacat în suflet, rând pe rând,
Dorindu-le, tăcut, la fiecare,
Tot binele din lume... Surâzând!

Desigur, mulțumesc, cum se cuvine
Și oamenilor care, prin trăiri,
Au fost, întotdeauna, lângă mine,
Deși ei nu așteaptă mulțumiri.

În goana noastră după bani, mărire,
Uităm, de multe ori, să mai fim buni
Și nu-nțelegem că, fără iubire,
Vom sta, în veci, cu frunțile-n furtuni.

De-aceea bine-ar fi - și-ncep cu mine -
Să fim mai iertători, mai...nu știu cum,
Lăsând în urmă tot ce n-a fost bine,
Pășind peste trufiile de-acum.

A mai trecut un an, s-a dus departe,
Iar pentru că de rele-am fost ferit,
Oriunde-aș fi pe drumul către moarte,
Lui Dumnezeu îi mulțumesc, smerit!

Până săptămâna viitoare vă doresc să
fiți iubiți, iubind!

(*articol publicat în Monitorul de Suceava, joi, 9
ianuarie 2025*)

ANIVERSĂRI DIN PATRU ZĂRI

ANANIE GAGNIUC

(n. 08.01.1955)

UN AMIRAL NĂSCUT
DIN MÂNIA LUI
ZEUS

Trecut-au mii de ani și încă-un timp
de când povestea se-ntâmpla-n Olimp,
când printre zei făcu un scurt popas
un tânăr și voios cârmaci de vas.

Din prima clipă, bunul Ananie
porni la băutură să-i îmbie;
pe navă-i ospăta pe zei ades
cu-ambrozie și vin din cel ales.

De zeii toți Gagniuc era iubit
și-ajunse al lui Zeus favorit,
căci printre ale băuturii spume
era mereu neîntrecut la glume.

Cum marinaru-avea o limbă dulce,
doreau cu el zeițe să se culce
și se zvonea, chiar Venus, uneori,
pleca de pe corabie în zori.

Dar într-o zi, la Zeus în palat,
cu-acesta-n delegație plecat
o cuceră pe Hera – știți, consoarta –
și-atât i-a fost lui Ananie soarta.

C-un fulger zeu-n cap l-a nimerit,
(de-atunci e Ananie cam trăsmit)
și, spre norocul nostru-al tuturor,
din semizeu ajuns muritor.

Jelesc întruna zeii-n ăst răstimp
c-a dispărut cârmaciul din Olimp,
dar noi ne bucurăm, în mod egal,
că azi umorul are Amiral.

**Dan Norea, Președinte fondator
al Clubului Umoriștilor Constanțeni**

UN ALBATROS PE PUNTEA DE
COMANDĂ A CORABIEI CU UMOR

În aste vremi, când omenirea-n vrie
Își află de-ale sale trebi meschine,
Există unii magi de prăvălie
Veniți de-aiurea pe faliți s-aline.

În evul ăsta nou, când maneliștii
Își varsă oful doct de înțeleșuri,
Mai ies și ei la rampă ca artiștii –
E drept că nu cu-aceleași mari *succesuri*.

În viața asta cvasianormală,
Marcată de-ndoielnice repere,
Ei l-au luat drept sfetnic pe Păcală,
Necăutând nici faimă, nici avere.

Pe globul acesta ca un uger sferic,
El s-a lansat timid, sugar cuminte,
Un strop din universul cald, feeric
De-atunci, și azi îi picură în minte.

La țarmu-acesta unde vine marea,
Din depărtare, să sărute malul,
A coborât simțind din plin chemarea
De-a se-nfrăți cu vântul și cu valul.

În urbea asta veche-a dat ocolul
Localurilor cale de decenii –
Femeile, tutunul și alcoolul
'Nsoțindu-l des ca și pe alte genii

În cuibul lui vremelnic, ca acasă,
Se simte și bogatul, și calicul –
Primiți cu drag și nelăsați să iasă
Până nu-nghit umor cu polonicul.

În cartea asta, să anime balul,
Mai multe fețe hătre sunt de față.
Și-n cap de listă-i chiar originalul –
Model în artă. Top model în viață.

**Petru Brumă, ExCancelar
al Prăvăliei cu Umor**

SONETUL REPETATELOR VIZITE

De ce vin eu, Gagniuc, la tine-acasă,
În spațioasa ta garsonieră,
În care nu-i loc nici de-o scrumieră,
Să nu mai zic de scaun, pat ori masă?!

Ador, întâi, cafeaua dubioasă,
Făcută la o veche spirtieră,
Datând, cred eu, din precedenta eră.
Iubesc, apoi, discuția spumoasă

Împinsă doct spre elevate sfere –
Femei, cancan, mâncare, tenis, bere –
Și bine garnisită cu tromboane.

Mă-mbată-n, fine, cu a ei splendoare,
Priveliștea de la fereastra-ți care
În chip ferice dă spre tomberoane.

**Ionuț Daniel Țucă, Președinte executiv
Al Clubului Umoriștilor Conștanțeni**

NE ȘTIM DE O VIAȚĂ

Pe Noni de o viață-l știu
Și îl respect, vă spun pe șleau,
Căci eu ca el, n-am cum să scriu
Și nici pe sfert nu pot să beau!

AM VRUT SĂ-L COLIND PE NONI

M-am hotărât ieri, după-masă,
Ca să mă duc la colindat...
Când am ajuns la Noni acasă,
Era cu sorcova plecat.

ȘARJĂ LA CARTEA „MEMORIILE UNUI SUGAR”

Că ai memorii de sugar,
Mă îndoiesc, și asta e...,
Dar spune-ne, acum, măcar,
La cine-ai supt, când, unde, ce?

**Liviu Kaiter, Senior editor al
Prăvăliei cu Umor**

Destin deplin de pelerin
Pe-oceanul lin pe val hain
Sub cer senin de nourii plin
Cu vin divin cu vin pelin
Trabuc de Caraibe fin
Havana Club aspacardin
Sosit plecat festin suspin
Acces la șarmul feminin
Amin

Petru Brumă, același ExCancelar

RONDEL... DE HOTEL

*(după ce, la un festival
am fost cazat în cameră cu A.G.)*
S-adormi cu Gagu-n cameră e greu
Și-a doua zi te simți ca o epavă,
Că sforăie ca un motor de navă
Și îl invocă,-n somn pe Dumnezeu,

Dar și pe sfinții toți, aflați în slavă,
Vrând, parcă,-a dovedi că nu-i ateu.
S-adormi cu Gagu-n cameră e greu
Și-a doua zi te simți ca o epavă,

L-am întrebat: – Tu sforăi tot mereu?
Și-atunci mi-a dat răspunsul ca pe tavă:
– Nuuu!! Doar... prin somn, da' chestia nu-i gravă!
...Așa, încât rămân la ce spun eu:

S-adormi cu Gagu-n cameră, e greu!

**Vasile Vajoga, Președinte de onoare al
Asociației Umoriștilor „Al. O.
Teodoreanu” – Păstorel, Iași**

VOI VOTA!

De dimineață, m-am îmbrăcat de sărbătoare și-am pornit spre secția de votare. Când să închid ușa, o aud pe soacră-mea: „Să-l votezi pe Ciolacu, altfel... te ia dracu!”

La ieșirea de pe scara blocului, femeia de serviciu mă sfătuiește „De vrei răul să se ducă, votează-l pe Ciucă!”

În apropierea secției de votare, o florăreasă cu gura mare mă surprinde: „Domnul Noni, s-o votați pe Lasconi!” Un vânzător, de la o dugheană, mă-ndeamnă: „Ștampila pe Geoană!”

Cum lângă secție este un bar, intru acolo, să-mi fac curaj și sunt abordat de-un client, care se vedea că n-a băut doar sifon: „Să-l votezi pe Simion!”

Sunt la al șaselea pahar de tărie și-ntreb cu veselie „Eu cu cine votez?” Barmanul, mișto gagi, bucuros că mă are de mușteriu, mă liniștește: „Nene, ce atâta grabă? Vedeți-vă de treabă, votări vor mai fi, dar la mine nu vii în fiecare zi, nu mai prinzi așa băutura, neam, nu vezi ce țuică bună am?”

Mamă mamă, mi-e teamă ca birtul să nu se închidă înainte de încheierea votării. Voi vota!, mă bate-un gând și strig „Barman, înc-un rând!”

AZI FAC CEI 70 DE ANI DE-ACASĂ...

Îmbătrânesc și-mi pare bine că... mai trăiesc. Nu mulți au privilegiul de-a prinde 70 de ani. Am fost anunțat că voi fi vizitat de o delegație de politicieni: Ludovic Orban îmi va cânta o priceasnă, Marcel Ciolacu îmi va aduce colaci cu sacu`, Elena Lasconi îl va îmbrățișa pe Noni, Diana Șoșoacă... și ea o să mă facă, un magistrat din CCR îmi va înmâna o decizie de a prinde suta de ani.

Tuturor, mulțumesc și glăsuiesc: 70 de ani, acum sunt de boală,/ Nici nu se mai

scoală.../ Nu mai am nici dinți / Parcă-mi ies din minți,/ Sar întru-n picior,/ Oasele mă dor./ Să trăiesc mai multe zile,/ Fără dureri și pastile.//

Eu vă mulțumesc,/ Pe toți vă iubesc,/ Mă-nclin, scot căciula,/ Dar voi beli... belingherul!

SORCOVA

Sorcova vesela
Române, nu te-întrista,
Că în anul ce-a trecut
Multe te vor fi durut,
Dar ăst an fiți fericiți
Să trăiți, să-ntineriți
Pe „ăi mari”, cei ghiftuiți,
Să-i certați și flituiți,
Fir-ai ei de troglodiți!
Ca un măr, ca un păr
Ăsta-i crudul adevăr!
Tare ca piatra,
Zvârliți în Sumatra
Iute ca săgeata,
Cu ea să-i dăm gata,
Tare ca fierul,
Să suporte gerul,
Iute ca oțelul,
Spre-a le curma țelul
De-a ne asupri
Și a-i tot servi,
Într-un an, doi, trei
Să scăpăm de ei!
Că ne sunt dușmani
La anul și...
LA MULȚI ANI!

Ananie Gagniu

VASILE LARCO
(n. 01.01.1947)

IARNA LA ȚARĂ

Nu-și mai găsesc bătrânii locul,
Fiind de-o vreme singurei.
Cum n-au nici cu ce-aprinde focul,
Se ceartă până sar scânteii!

SFERA CUNOAȘTERII

În jurul axei ne rotim mereu,
Afirm discret, având știința scut:
Să te cunoască lumea, nu e greu,
E dificil să fii recunoscut.

CONJUGALĂ

Ne merge mariajul bine,
La fel ca o mașinărie:
Accelerația-i la mine
Iar frâna este la soție!

AFECTIUNE

Dezmierdând mult un cățel,
E riscant, azi, într-un fel:
Tu rămâi cu dezmiertatul,
El trăiește cu... lătratul!

AUTOEPITAF

Când moartea crudă și stupidă
M-o face lut, pământ gălbui,
Din el să faceți cărămidă,
Să cad în capul știu eu cui!

CĂTĂLINA ORȘIVSCHI
(n. 01.01.1968)

FEMEIA ȘI JUMĂTATEA EI

În traiul comun când se zbate,
Ar vrea ca a ei jumătate
Să fie prezentă-n mod cert,
La toate, măcar pe un sfert...

EPIGRAMA

Distinsă-i fata, cu pretenții,
Drapată-n rochie de bal,
Dar vezi ascunsele-i pretenții,
Când se dezbracă, la final.

GÂNDUL BĂRBATULUI

De când s-au ivit pe pământ printre noi,
Femeile toate, chiar nu știu cum fac
De poartă mereu, până-n viața de-apoi,
O mască de înger pe fața de drac.

CHIVERNISEALĂ

Nu cheltuiesc aiurea, că nu-s șui,
Plătesc ce-i de plătit, apoi văd bine
Că și cocoșul cu pungața lui
Cea cu doi bani, e mai bogat ca mine.

EVIDENȚE

Grâu bun se macină la moară,
În brutării avem făina
Și-n luma ce ne înconjoară,
„Sus” sunt tărâța și neghina...

DANIEL BRATU
(n. 01.01.1966)

DREAPȚA COLOANĂ

O vorbă mi-a spus, înțeleaptă,
Un ins de poveri cocoșat:
Coloana de om cea mai dreaptă
E aia când stă spânzurat.

OAMENI POLITICI, NIȘTE DEPUTAȚI...

Deputat și deputată,
Câți îi știu, rămân uimiți -
Țara asta-i terminată,
Iar ei... tot neisprăviți.

RĂUL MIC

Mulți s-au păcălit, vă zic
Foarte sigur, din rărunchi,
Când ales-au răul mic.
Răul mic stătea-n genunchi.

SUPERLATIVUL ABSOLUT

Neavând alternativă,
Concurentul a pierdut.
Forma-i fu superlativă,
Dar și juriul absolut...

FĂRĂ MILĂ

Suntem azi ca-n bancul
Predispus uitării –
Proștii-au pus bocancul...
Peste talpa țării.

VASILE TIL-BLIDARU
(n. 01.01.1949)

CĂSĂTORIA

Promite-n largul lui, ca mire,
O insulă de fericire;
Iar dânsa, cu picioru-n prag,
Pretinde un... arhipelag!

FIULUI MEU

Dacă din greșeli înveți
Și-o să le repeți prosteste,
Dă cu capul de pereți,
Poate se mai... rotunjește!

PERSEVERENȚĂ

Chiar cei cu rezistența în declin
Și cu vederi din ce în ce mai slabe,
Găsesc un fir de adevăr în vin,
Pe care îl despică-n patru labe!

DESTIN COMUN

Ajuns acum o fire calmă,
Află de la bătrâna-i soață,
Că liniile lui din palmă
Se pot citi la ea pe față.

JUSTIȚIEI ROMÂNE

Ce vremuri, Doamne, ce contrarii!...
Din lege, unii fac ce vor;
Că-n față nu-i mai stau tâlharii,
Stă ea, acum, în fața lor!

GHEORGHE ȘCHIOP
(n. 13.01.1946)

ARS AMANDI

Femeia asta are stofă,
Că face totul fără greș
Și când își duce soțu-n cofă,
Și doi amanți cu-același preș!

DE NU NE-AM FI-NSURAT...

Ar fi rămas pe veci doar vise,
Nesărutate-atâtea guri,
Și-n van s-ar fi pierdut, nezise
Duios, atâtea-njurături!

ÎNSTRĂINARE

Privind nostalgic înapoi,
Mă doare gândul nerostit:
Ce bine seamănă cu noi,
Străinii care-am devenit.

SAPIENTIA

Ca martor la dispute-acerbe,
Conchid cu spirit analitic,
Că-nțelepciunea e-n proverbe,
Iar invers e... discurs politic!

PERFORMANȚĂ

Cu viteză-amețitoare
Am parcurs, semeț și brav,
Greaua șprițului cărare,
De la hobby la nărav.

MIHAI SĂLCUȚAN
(n. 02.01.1946)

AUTOGRAFUL

Dedicație aparte,
Evident prietenească,
Pentru cel ce-i dai o carte
Obligându-l s-o citească.

ALCOOLICUL

Într-o lume ce-i creștină,
Cu biserici și altare,
El e cel ce se închină
La mulțime... de pahare.

ARBITRUL DE BOX

Știe meciul să-l strunească,
Să se miște, să se-apelece,
Știe și să socotească.
Însă numai pân' la... zece!

AVENTURĂ

A doua zi luă sfârșit
Idila lor nechibzuită,
Că el era băiat „citic”,
Iar ea - o carte răsfoită.

NIMIC NU SE PIERDE

Se-ntâlneau cei doi mereu
Într-un han de la șosea;
El venea ceva mai greu,
Ea pleca ceva mai... grea!

CĂTĂLINA ORȘIVSCHI

DUPĂ SĂRBĂTORI

Băut-am și mâncat-am până-n zori
Și-așa trecut-au și-aste sărbători.

Ne-am ghiftuit și de ne pui în față,
Acum, mâncare, chiar ne trec sudori.

Nu vrem să știm de ciorbă de potroace,
Piftii, fripturi, sarmale, cârnăciori,

Și nici de chișcă, tobă, preparate,
De gogoșari murați, castraveciori,

De-aperitive și zaharicale,
De prăjituri, c-acuși ne iau fiori.

De-atâtea tochituri, salate, ouă,
Ciuperci, pateuri, poți pe loc să mori,

Iar sticle de lichior, coniac, vin, bere,
Golit-am multe cu-astfel de licori.

Muncit-am ca să umplem burdihanuri
Și-acum în jur văd doar sperietori.

Mi-e teamă să mă uit eu în oglindă,
C-o să zăresc acolo doar orori

Și-așa-i: am nasul roș', o gură strâmbă,
Un păr zburlit și ochii plini de-umori.

Pe dată o idee salvatoare
Îmi vine și-s cu toți nerăbdători

Să ne tratăm iar cu o țuică bună,
Că noi ne-am dres așa de multe ori...

16 IANUARIE – ZIUA STATULUI DEGEABA

Mă tot gândesc că n-o fi greu
O dată să serbez și eu
Această zi din calendar
A statului degeaba, dar

Am treabă: fac mâncare-acum.
Mă duc, să n-o fac toată scrum
Cât stau de vorbă, cât vă zic
Că azi n-aș vrea să fac nimic.

Dar trebuie să fac iar lecții
Cu Ana, soacrei să-i fac frecții,
Am rufe de spălat și,-n plus,
Perdelele-n salon de pus,

Să fac mujdei la felul doi,
Să coc un cozonac, apoi
Cearșafuri vreau să apretez
Și-un pantalon să îl scurtez.

Am reușit să termin tot,
Dar 'geaba, ca să stau nu pot:
Acum pun masa pentru cină.
Vin toți acuși, ca la cantină,

Mănâncă, pleacă, asta-i treaba,
Eu fac curat iar, dar degeaba.
A stat bărbatu-n locul meu.
La anul poate stau și eu...

SFAT LA ÎNCEPUT DE AN

Chiar în Gerar, la început de an,
Cu sorcova de mergi, e de bon ton,
Poți trage și foloase, iei un ban,
Doar dacă poți, după Revelion...

MIRELA BUTNARIU (*redactor Crai Nou, Suceava*)

SUFERINȚE

Sunt oameni care își flutură cu ușurință problemele, victimizându-se, exagerându-le, și oameni care trec muți, cu dinții strânși, prin nenorociri greu de dus.

Cu o doamnă din prima categorie m-am întâlnit într-o zi în care nu eram în apele mele și, întrebată fiind despre ce fac și cum îmi e, am răspuns sincer, deși știam că nu fac bine. Apoi mi-a părut rău că am deschis gura și sufletul. E una dintre acele persoane care e întotdeauna mai necăjită decât tine, plină de probleme și de necazuri ce i se par insurmontabile. Te întreabă ce faci doar pentru a deschide discuția, apoi tabără pe tine cu numeroasele ei nimicuri. O ocolesc ori de câte ori pot, și pot des. Dar nu întotdeauna, din păcate.

Spuneam și de oameni cu adevărat încercați, discreți în suferința lor sau a celor apropiați: când am văzut-o pe o doamnă din cartier cu batic pe cap și cu fața cenușie, am înțeles. Era cu soțul ei și nu am putut decât să-i urez sănătate. M-am gândit des la ea, dorindu-i din suflet să învingă. Într-o zi l-am întâlnit, era singur, și am dat să îl întreb cum le este, dacă pot să ajut cumva. M-a respins, aproape brutal, și am înțeles că nu își dorește să discute, ca să află peste o lună că ea nu mai este.

Ieri, la interval de două minute, m-am întâlnit și cu necăjita căreia i se prăbușește lumea din nimic și cu soțul celei plecate. Nefericita era extrem de afectată că, timp de câteva zile, nu văzuse soarele, of, vremea asta, ceea ce o deprima cumplit.

El doar a dat din cap, în semn de salut. Nu am transmis condoleanțe, eram captivă în drama neînsoritei, și nici nu cred că își dorea asta.

Suferința mută doare mai tare, dacă ai ochi să o vezi.

CARD, CARE ERAI

Știți momentele alea când îți propui ca într-o zi de iarnă, când lenevești prin casă, să umbli și să faci ordine prin cele locuri și locușoare?

Să pui nasturele aflat într-o cutiuță în cutia nasturilor, gablonțurile să le aduni într-o casetă pe toate, iar micile nimicuri aflate în cinci sertare să le îngrămădești într-unul singur?

Azi a fost ziua aia, prieteni.

Am aruncat și am ordonat și tot n-am găsit cardul ăla, fmm.

Am muncit și am înfrânt. Ura, bun început de an!

PRĂJITURI

Stimați prieteni, pe mine viața m-a călit, oho, ce m-a mai călit...

Am trecut prin momente dificile, am făcut față unor situații prin care nu credeam să trec fără să plătesc daune considerabile, am rezistat stresului, am strâns din dinți de durere și am născut fără epidurală.

Însă momentele alea când cofetarul taie marginile prăjiturii și le îndepărtează din cadru, în scârbă, mi se par de nesuportat.

Încotro ne îndreptăm, Doamne, încotro?

KOSTA VIANU, Buzău

BEȘTELICĂ

Stelică al lui Popoiag era cunoscut tuturor ca Beștelică. Tac-su, Popoiag ăl batrân, era cam defect la vorbire, după cum spunea lumea despre el și când voia să-l strige pe fiu-su, „băi, Stelică”, ieșea ceva gen „Bei, Ștelică”, de unde și porecla. Era gângav bătrânul, dar harnic, făcuse avere, strânsese ceva pogoane pe lunca Nișcovului. Avea și „sfoară” de pădure, de la poalele dealului până-n creasta Chilmiziului, cam prin dreptul pâ râului Mierioara, pe partea cealaltă a văii.

Degeaba, însă. Ăl mic, Beștelică, nu le avea cu strânsul averii, iar după ce se luase cu a lui Tutunaru, cu Loreta, mai tânără decât el cu mult și poreclită Trotineta, poate fiindcă rimează, ce știu eu, tocuse tot, rămăsese doar cu o căruță destul de zdravănă și cu doi boi, cu care făcea „chirii” – căra, adică, ce avea lumea nevoie, lemne din pădure, porumbul din luncă, una-alta, dar nu se ajungea, joia, când era zi de târg la oborul Buzăului, trebuia să vândă niscai lemne, ca să mai facă rost de ceva parale, pentru cheltuiala casei. Dar lemne, de unde, că veniseră comuniștii și sfoara de pădure fusese trecută în patrimoniul statului, ca să poți tăia lemne trebuia să ai bon, și bonul te costa bani, așa că, de voie-de nevoie, Loreta a trebuit să răspundă cum trebuie la insistențele lui 'nea Cotoi, pădurarul care avea în grijă tot dealul Chilmiziului, din Săseni până încoace, spre Valea Salciei, unde începea alt canton, cu alt pădurar, mai ciufut, mai neomenos.

Așa că, se știa. Miercurea, Beștelică avea treabă, trebuia să scurteze, să încarce în căruță și să care în curtea casei o grămadă, din cele deja pregătite de zilierii forestieri, alde Nae al lu Căpraru, alde Fasolică, ai lu' Negustoru, doi flăcăi zdraveni, dar cam ceaclauzi, nu se înțelegea nimeni cu ei în afară de tac-su, care le trăgea uneori câte o bătaie zdravănă, iar ei răbdau tot fără să crâcnească, deși amândoi l-ar fi putut lăsa lat pe ăl batrân, cât erau de malaci. Beștelică avea bon, același de mai multe săptămâni, mângălit cu creion chimic de însuși 'nea Cotoi, care-l și învățase cum să scrie un „unu” înaintea lui șapte sau lui opt, așa că peste un timp avea iar voie să încarce, să scurteze și să pregătească pentru târg, căruța următoare. Pe urmă, din acel „unu” făcea, tot cu chimicul, un „doi”, cam chinuit, dar treaba mergea încă o dată, spre bucuria tuturor, fiindcă nici nu apuca bine Beștelică să dea cotul drumului spre Mierioara, că 'nea Cotoi se și ivea la pârleazul din fundul grădinii lui Beștelică, cu pălăria lui verde, cu pușca pe umăr și cu tașca de piele bătându-i șoldul. Intra fără să mai bată la ușă, ca la el acasă, și Loreta, după ce-i dădea să mănânce, dacă-i era foame, se drăgălea cu el în voie, fără frica bărbatului și fără frică de consecințe, că era stearpă, nu putea face copii.

Ocolul Silvic era mai în susul văii, înspre Căsău și toată grija exploatării pădurii rămăsese în seama pădurarilor, ei tăiau, ei spânzurau, iar cine era prieten cu pădurarul „avea de ce să-și ungă carul”, cum zicea bunica, Dumnezeu s-o ierte pe baba Zinca, femeie fără carte, dar cu un simț al realității ieșit din comun.

Treaba mergea ca pe roate, Beștelică era mulțumit, Loreta, ce să mai zic, iar 'nea Cotoi avea grijă ca grămada lui Beștelică să aibă numai lemne ca lumea, ca pe picior, cu toate că, în acte, grămezile erau trecute „crăci de lemn pentru foc”.

O singură dată s-a întâmplat ca Beștelică să se întoarcă din drum pe neașteptate, taman din Dârlănești, cu biciul în mână și înjurând supărat: uitase bonul acasă! Schimbase haina cu șuba, că afară ploua cam mocănește, iar bonul îi rămăsese în buzunarul hainei. L-a găsit pe 'nea Cotoi în izmene și în cămașă, fumând liniștit lângă sobă și tot pe Loreta a înjurat-o lung, cu năduf:

- Ce ții, fă, rumânul ăsta în picere, tu-ți nafura mă-ti de paceaură, descaltă-l, suie-l în pat, nu vezi că e ud tot? Și dă fuga la beci de scoate un ibric de țuică, de-aia de anul trecut și fierbe-i, să nu care cumva să-i cauzeze răceala la plămâni!

Loreta s-o fi executat, că era ascultătoare, l-o fi omenit, ca și altădată, pe 'nea Cotoi, nimic n-a stricat rânduiala aceluia *ménage à trois*, care ar fi continuat multă vreme dacă pe 'nea Cotoi nu l-ar fi tăbărit cu topoarele niște haidăi de-ai lui Chiricioiu, de dincolo de deal. Veniseră la furat lemne în partida lui și până să apuce el să ia arma de pe umăr, unul din ei se dăduse pe la spate și-l lovisese cu muchia toporului în cap, de-l lăsase lat.

Nu știu cum s-o fi înțeles Beștelică după aia cu noul pădurar, că-mi venise și mie vremea liceului și a trebuit să plec la Buzău, la internat, așa că treburile satului mi-au rămas și străine și oleacă indiferente, fiindcă alte griji aveam de-acuma și nu mă mai interesa nici de Loreta, nici de Beștelică și de căsnicia lor... forestieră.

(Din ciclul „Amintiri imposibile”)

RONDELURI ȘI SONETE PE-ALESE – IN MEMORIAM TEODORA PASCALE –

**TEODORA
PASCALE**

(d. 29.12.2024)

ÎNCERCĂRI

Trăsura amintirii intră-n gara
Speranțelor ce nu se mai aprind,
Cu roțile lăsate, scârțâind
De cât de grea și tristă-i e povara.

Regretele tentacule-și întind,
Pe inimi își aruncă umbra, seara;
Trăsura amintirii intră-n gara
Speranțelor ce nu se mai aprind.

Coboară la peron din ea fugara -
Iubirea - ce-a fost prinsă plănuiind
Să treacă de-al uitării tainic grind,
S-aducă iar în suflet primăvara...

Cu trenul vieții, părește gara.

FEMEIA

Femeia-i o esență diafană,
Un cer senin sau un vârtej astral,
Cu suflet de copil sau imoral,
Ce-atrage-n jocul ei, ca-ntr-o capcană.

Al vieții bolero, pasional
Dansează, grațioasă și spontană;
Femeia-i o esență diafană,
Un cer senin sau un vârtej astral.

Te cucerește ca o amazoană
Și vă iubiți profund, paradoxal;
De-o vrei fidelă-n patul tău, legal,
Cuprinde-o-n brațe, să n-o ia la goană.

Femeia-i o esență diafană...

CAPITOL FINAL

De-acuma pot zbura, sunt volatilă,
Nu mai atârî în pomul vieții tale,
Constrânsă de convenții maritale,
Un fruct păzit cu grijă mercantilă.

Am fost vestala normelor morale
Când tu marcai discret înc-o idilă;
De-acuma pot zbura, sunt volatilă,
Nu mai atârî în pomul vieții tale.

Trădarea ta nu m-a găsit fragilă,
O pradă a iubirii ideale;
De azi devin, o știi, nu-s vorbe goale
Un „fruct oprit” și te resping, cu milă.

De-acuma pot zbura, sunt volatilă!

SONET LA VREME DE IARNĂ

În iarna deghezată-n primăvară,
O primă, poate ultimă ninsoare
Se-așterne, ca petalele de floare,
La fel ca borangicul de ușoară.

Nu o strivi, iubite, în picioare!
Cu aripi de Icar spre mine zboară
Și poartă-mă spre marea Stea Polară,
În lumea cu zăpezi nemuritoare.

Fă un iglu, din cuburi mari de gheață,
În care să ne-adăpostim iubirea;
Să fii destoinic vânător, învață,

Căci, cine știe, asta-ți e menirea.
Furtuni polare, de ne intră-n viață,
Vom izgoni, cu gândul și privirea.

SONET ÎN AMURG

Mai dă-mi un scurt răgaz în al tău gând:
Am pus desaga grijilor deoparte
Să-ți las, în templul inimii, o carte -
Mă regăsești în fiecare rând.

Speranțele se năruie, deșarte,
Când tu privești prin mine, surâzând -
Dervișul rotitor, cu chipul blând,
Prins între harul visului și moarte.

Îmi prind în suflet ultimul amurg,
Apoi mă pierd în pâcla înserării,
Iar clipele, nestingerite, curg

Ca niște lacrimi, pe obrajii zării...
Am fost la mâna unui Demiurg,
În jocul dragostei și-al întâmplării.

SONET DE SENECTUTE

Purtăm în piept iubiri de buzunar -
Cam asta ne-a rămas, la vârsta noastră -
S-a domolit pornirea cea buiastră,
Durează cam cât scaperi un amnar.

O escaladă astăzi, pe fereastră,
Să-mi furi o sărutare, ori un dar
Să îmi strecori, e, practic, un calvar:
Mai bine-mi lași pe prag o floare-albastră!

Chiar sabotaji de viață, zi de zi,
Cât timp ne vom iubi, nu ne vom teme;
Păstrându-ne, în suflete, copii,

Vom crede-n ale sorții stratageme:
Că ultimul moment ne va găsi
Strânși unu-ntr-altul, recitând poeme.

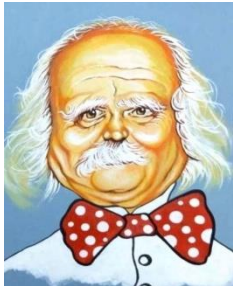
SONET VIRUSAT

Fac Vieții inventarul și văd c-au fost „palmate”
Capitole dintr-însa - n-am descifrat tertipul;
Or bântui iar viruși, să strice arhetipul
Iubirilor perfecte, ce n-au fost consumate?

Clepsidrelor burtoase le intră-n ochi nisipul -
Atracția planetei le va goli pe toate;
Habar n-am câte clipe de taină, minunate,
Lăsat-au să se scurgă, sperând să-ți uit eu chipul.

Conspiră Universul? Îi va pieri lui cheful!
La Marea Judecată, îi cerem ani-iubire
Ca juste compensații... și-l vom pâri la Șeful.

Spășit, va recunoaște ce mare potrivire
E între noi, iubite. Ne vom muta fieful
În Rai, dar înainte, dă-i Șarpelui de știre!

NERVI DE IANUARIE

(schiță veselă)

Pictorul retroavangardist Tony Tzapu, trecut recent de la stilul cubist la curentul alternativ paralelipipedic, își zise:

- Pictura nu mă mai satisface. Cel puțin nudurile sunt total lipsite de volum. Trebuie să mă reprofilez pe sculptură. Mai precis, pe bust. Bustul de femeie este un domeniu ispititor. Voi trece de îndată la lucru. Daltă am, ciocan am, oare ce îmi mai lipsește?

După câteva zile de cugetare, a tras concluzia:

- Îmi lipsește o muză. Una de primăvară, pentru că m-am săturat de iarna asta care îmbracă femeile excesiv.

Deschise tomul cu numerele de telefon ale muzelor de primăvară. Primul nume de care a dat a fost Zambilica.

- Nu-mi amintesc de această divă. Sper că nu e cățelușa pentru care Bismarck al Papadopolinii îl ciufulea pe micuțul Bubico.

Următorul nume este chiar Floricica.

- Fata asta nu-i de mine. Mie îmi plac floricelele cu multă bere, iar duduița preferă tequila la litru.

Nici Iris n-a avut noroc. Avea ochii indeciși: unul albastru și unul verde. Roza avea ambii ochi verzi, de unguroaică focoasă, dar era plecată în cele patru vânturi. Brândușa n-a răspuns la telefon pentru că nu avea decât uscător de păr. Violeta i-a răspuns, dar fusese deja angajată de poetul Costică Bodler – Coțofănești, pentru un ciclu de poeme într-un vers rubiniu. În minte i-a venit brusc numele superbeii poetese Săftica, dar numele ei nu era de floare, ci de mânăstire.

Situația devenise ușor disperată. Gențiana și Beladona deveniseră farmaciste, cele opt fete cu numele de Gherghina se măritaseră cu italieni, iar în ceea ce o privește pe Colocazia, avusese ocazia să-i vadă bustul și nu prea era demn de sculptat.

Atunci, a dat grabnic un anunț la ziar: „Caut urgent muză cu nume de floare!”

A așteptat în zadar trei zile. În sfârșit, în ziua a patra, cineva a sunat la ușă. A deschis nerăbdător și plin de emoție artistică. În cadru, a apărut un tinerel frumușel, care spuse cu glas drăguțel:

- Bună ziua! Am venit după anunț. Mă numesc Viorel!

*Mihai Frunză,
pictor de cuvinte în Braille*

POZIȚII IRECONCILIABILE

Când m-a-nșelat c-un tinerel
Am înghițit, n-am divorțat,
Dar n-am putut s-o iert defel
Când am aflat cum a votat.

Florin Rotaru

REVELIONUL

Oamenii, la o adică,
După câte înțeleg,
Cu acest prilej, se strică,
Iar, a doua zi, se dreg!

Nică Janet

SĂ FIE DEMOCRAȚIE

Cei loviți de sărăcie,
Fac pe bune-acum scandal.
Dacă e democrație,
Să se fure-n mod egal!

Ioan Frențescu

PLUGUȘOR

Cu buhai și clopoței
Intră-n curte prichindei
Să îmi facă o urare:
„Semne bune? Anulare!”

Vasile Vajoga

PASIUNE LITERARĂ

Cum zilnic sunt lansări de carte,
La toate dumnealui ia parte,
Că doar urmează după ele:
Fursecuri, băuturi, cafele.

Ion Micuț

POMENI POLITICE?

Guvernul nostru, când de tute,
Presară taxe noi pe rană:
Nu vrea românii să-i ajute,
Ci șade numai de pomană!

David Valentin

LA CIMITIR

Poet – uitat de cititori,
Având la cap un epitaf,
Se schimbă în pământ de flori...
(Oricum o viață a fost praf).

Florin Rotaru

DIN DRAGOSTE

Nevasta-i tare drăgăstoasă
Și mă sărută ne-ncetat
Când mă întorc târziu acasă,
Să afle tot ce-am consumat.

Stelică Romaniuc

CANDIDATUL TURMENTAT

Șansele îmi sunt frumoase,
C-am testat pe la cabine;
Însă după cum miroase...
Cred că m-am „votat” pe mine!

Nicolae Bunduri

MINEREASCĂ...

Când politicieni venali, rapace,
N-or vizita-nsoțiți de gărzi cu scuturi,
Noi „galerie” sigur nu le-om face;
Dar, parcă, totuși, i-am lua în „șuturi”...

Vasile Vajoga

TRECE TIMPUL

În preajmă bătrânețea simt cum geme,
Iar anii parcă zboară-n calendar,
Amicii mei mă ocolesc de-o vreme,
Nevasta mă înșeală tot mai rar.

Florin Rotaru

PIERZANIA BĂRBAȚILOR

Dracul are o idee
Să ne bage în păcat:
Umblă-n lume îmbrăcat,
Doar în piele de femeie!

Ion Micuț

FATA DE ZĂPADĂ

Fata de zăpadă-i o ispită,
Iute m-am decis să dau asaltul,
Însă constatai că e topită...
După calde-mbrățișări cu altul.

Georgică Manole

PRIM AJUTOR

Că a văzut femeia de zăpadă
Jura pe sfinți, deși afară plouă,
Și s-ar fi dus s-o cheme în ogradă
Spunea un tip... de la spitalul nouă.

George Eftimie

OAMENI DE ZĂPADĂ

Femeia, cum ați observat,
Se-aseamănă cu un bărbat
Și, la rigoare, negreșit,
Doar morcovul e diferit!

Gheorghe Cireap

MĂSURI ÎN PLINĂ CRIZĂ

Când criza intră în „călduri”
Și multe furturi se perindă,
Ce-i drept, miniștrii iau măsuri
... să nu îi prindă.

Nicolae Bunduri

UN EPIGRAMIST LA OPERĂ

Eu alerg cu limba scoasă
După câte-o poantă tare,
Balerinei nici că-i pasă,
Calcă poantele-n picioare!

Ioan Frențescu

MAIDANEZII-MINIFABULĂ

Mă mir, văzând o-ncăierare –
’ntre câinii ce-mpânzesc maidanul,
Ce patimi mari, degustătoare,
Provoacă uneori ciolanul.

Petru Ioan Gârda

SCHIMBARE DE REGISTRU ÎN DELTĂ

Acest solist, impunător prin glas,
Ce printre știuci a înotat de zor,
Era, când a intrat în apă, bas;
Când a ieșit la mal, era tenor!

Vasile Vajoga

UNUI AMIC DE VÂRSTĂ-A TREIA

Evlavios, cum lumea-l știe,
Se roagă la Mitropolie,
Să-i treacă pragul seara-n casă
Din când în când o păcătoasă.

Stelică Romaniuc

VENINUL RECONFORTANT

Soacra s-a mutat la mine
Și, ca noră, rău nu-mi pare,
Întrucât lunar îi vine
Pensia de senatoare.

Ion Micuț

TRAGEDIE

Că-și băgase dracul coada,
N-avea frâne nici motor,
Dama albă ca zăpada
N-a oprit... la semafor.

George Eftimie

O DULCEAȚĂ DE FEMEIE

Se topește stând la soare,
Și vă spun un mic secret:
Că așa dulceață are
De am dat în diabet!

Gheorghe Cireap

„MAESTRUL”

În lumea literară, care
Ne fascinează și incită,
El e un bolovan de sare...
(Se lasă lins de orice vită).

Florin Rotaru

MĂSURĂ ANTICRIZĂ

Măsura sigură, la greu,
V-o spun în câteva cuvinte:
Să ne rugăm la Dumnezeu...
Și Dumnezeu la Președinte!

Nicolae Bunduri

ASTRONOMICĂ

În țara mea, cu mii de stele
De cinema și de manele
Și unde șefu-i mare stea,
E vai și-amar de... steaua mea!

Nică Janet

IMPRESII DIN REPUBLICA MOLDOVA

M-au încercat păreri de rău;
Vezi la tot pasul o frumoasă,
Iar eu am fost la Chișinău,
Cu moldoveanca mea de-acasă!

Ioan Frențescu

VIAȚĂ DE PENSIONAR

Deși o viață ai lucrat,
Ți-s bătrânețile amare:
Te fură hoții pe-nserat...
Guvernul în amiaza mare!

David Valentin

VIZITĂ NATO

Abia zăresc pavilionul,
Dar cred că-n câteva minute
Va acosta portavionul
Că portu-i plin de parașute!

Vasile Vajoga

RĂSFOIND VOLUMUL LUI IOAN TODERAȘCU „NO GHINI”!

Coperta cărții, după mini,
Ce sugerează-un handicap,
Ne-arată că el scrie „ghini”
Și când nu e întreg la cap!

Ioan Frențescu

LABORATORUL DIN CORP A

Întunecos, cu podele scârțâind, cu mese din lemn negru sau maro închis, laboratorul nostru de chimie organică era numai bun de filmat un episod din „Harry Potter”, la inventata școală Hogwarts a vrăjitorilor. Mai presus de toate, era foarte friguros. Colac peste pupăză, orele de laborator veneau după cele de armată, unde era musai să îmbraci uniforma. Iarna (și mai mereu era iarnă), era cel mai rău. Halatul nu încăpea peste vestonul gros din postav, nici nu se punea problema să-l pui doar de formă, cu nasturii neîncheiați, iar îmbrăcat doar peste cămașă, asigura o dârdâială pe cinste. Și uite așa ne păstram noi tinerețea, prin metoda criogenării.

În laboratorul de organică mirosea cel mai puternic a diverse substanțe, cu unele dintre ele nici nu lucram noi, direct. Urcam o scară îngustă și la fel de scârțâitoare, în capătul căreia, dincolo de un gemuleț, se afla o laborantă, ca o mică vrăjitoare, care îți turna în pahar ce aveai nevoie. Pe altele, le extrăgeam cu gura, prin pipete (pară de cauciuc am văzut doar la ICECHIM). Ce mai dezmăț de vapori toxici prin gurile noastre!

O dată, am preparat aspirina. A rezultat un praf roz, din care asistenta ne-a invitat să gustăm. Noi nu, niciodată noi, nu! – vorba poetului. Desigur, aveam încredere în rețetă, în respectarea ei, dar, gândindu-ne la ingredientele introduse în proces, am rămas la concluzia inițială: Noi, nu!

Pentru ca tabloul să fie cu desăvârșire sinistru, pe asistenta de laborator o chema

Ceașescu. Se părea că era doar o coincidență de nume, doamna nefiind rudă cu familia conducătoare și atotstăpânitoare. După culoarea pielii, mi s-ar fi părut mai adecvat să o cheme Cenușescu. M-a săcâit legat de halatele mele, care se încheiau oricum, numai cu nasturi în față, nu. Cum nu se prea găseau, îmi făcusem la croitoreasă și aplicasem ideile mele de designer ratat pe ele. Unul, având părțile petrecute, se încheia cu niște cordoane, iar altul avea nasturii pe spate. Ceea ce era căh, întrucât, în caz de necesitate, halatul trebuie dat jos cât mai repede. I-am spus că, în cazul în care m-aș fi văzut cu flăcări pe mine, ori cu substanțe ce riscuau să penetreze materialul halatului, oricum n-aș fi stat să deschei nasturii unul câte unul, ci trăgeam de poalele halatului, făcându-i să sară. Iar cel care nu avea nasturi era cu atât mai ușor de dat jos. N-a ținut. Ca atare, cum, necum, a trebuit să-mi fac rost de un halat clasic, altfel ar fi putut să nu mă primească în laborator.

Ceea ce ar fi fost tragic, având în vedere că, dacă nu aveai laboratoarele încheiate, nu aveai dreptul să intri în examen. O măsură absolut corectă.

(„Amintiri din Epoca de Aur” -
Florentina Loredana Dalian)

EPOCA DE A.U.R.

DIN CELEBRELE DUELURI („MAESTRUL ȘI TEODORA”)

PETRU-IOAN GÂRDA

VISUL POETULUI DISTRAT

Ești star de cinema, ești un artist,
Ești campion la spadă sau la trântă,
Ești glas inconfundabil care cântă,
Poet sau prozator, instrumentist,

Sau orator ce pățimaș se-avântă...
Ești vesel, melancolic sau ești trist,
Ești foarte generos sau egoist,
Să recunoaștem, gloria te-ncântă...

Eram pe țărmul mării, în chilot,
În juru-mi se-mbulzea mulțime mare,
Veneau ciopor de fani de peste tot

Și mă-nsoțea alai de-admiratoare...
Când, ascuțit, din preajma mea, un cot
Mă anunță că sforăi mult prea tare.

TEODORA PASCALE

TREZIREA LA REALITATE

Te dai meșteșugar de epigrame -
Poet ori fabulist ești, după caz -
Cu versul duci trei fraieri în extaz
Și întărăți toți demonii în dame.

Vreo două te-au convins că ai și haz,
Cam tot atâtea, c-ai fi bun la drame,
Dar riști ca farmecul să se destrame,
Când cade-n bernă marele pavoaz.

Tu, mus al poeziei, nu ai vină
Când inutil te zbați să acostezi
În portul lor, ascuns sub crinolină,

Căci n-ai talent să te orientezi
Și, trist, doar în chiloți, c-o mandolină,
Pe plaja fără nume eșuezi.

DIN CELEBRELE DUELURI (DORA ȘI DORU)

TEODORA PASCALE

AVEM CU CE

Să vii, misterios „reptilian”,
La întâlnire, colo sus pe web,
De hățuri cu vestitul „cal troian”,
Că am în minte multe să te-ntreb.

Cu niște „cookie” te-aș servi chiar eu -
E modul de a ști ce vrei sau poți -
Și-mi pun ceva mulat, cu decolteu,
Să-ți între-n vrie softul de la „boți”.

Aud că faci minuni pe internet,
Iar ferma ta de „troti” se află-n top,
Dar cred că-n doi ne-am umple de bănet,
Apoi ne vom atinge orice scop.

Să o luăm, din start, mai ușurel,
Cu „boți” și „viermi” în taină, pe tiktok,
Nu ne legăm de UE sau Bruxelles,
Votăm doar președintele... de bloc!

DORU MIHAI LUNGESCU

N-AI CU CINE!

Am scris o poezie despre țară,
Patriotism și ce înseamnă el,
Dar m-a sunat un comisar „de-afară”,
S-o șterg, că deranjează la Bruxelles.

Am încercat o alta, de iubire,
C-o fată și-un fecior deschiși la ten,
Dar și-a ieșit la telefon din fire,
Un ins ce s-a recomandat „de gen”.

Mi-am zis apoi, gândindu-mă la pace,
Să scriu ceva că, cine știe, o
Să placă, dar de două luni încoace,
Un tip mă sună: „bă, nu-i harașo”!

Am scris de proști și gata, nici că-mi pasă,
De-ar fi să dea planeta-ntreagă chix,
M-am dus la vot, am revenit acasă
Și m-am sunat să mă înjur, pe fix!

JUMATĂTEA MEA MAI BUNĂ

c. Păvălăscu

DIN CELEBRELE DUELURI (DAVID ȘI TEODORA)

DAVID VALENTIN

E PLIN DE DALMAȚIENI

Dalmațienii-s mulți, dar nu îi vezi,
Cu blăni pătate-n față și pe dos,
Învârt afaceri, en detail, en gros,
Sunt patrupezi, iar uneori bipezi.

Să îi vopsești e muncă de prisos,
N-au pedigree, provin din maidanezi,
Dalmațienii-s mulți, dar nu îi vezi,
Cu blăni pătate-n față și pe dos.

Muncești din greu, dar fără de folos,
De haita lor nu poți să avansezi,
Ei colții și-i arată fioros,
Iar la ciolan încerci, doar, să visezi...

Dalmațienii-s mulți, dar nu îi vezi!

TEODORA PASCALE

FALȘII DALMAȚIENI

O „pată de culoare”-i necesară
În peisajul vieții, anodin,
Dar unii au exagerat puțin
Și petele în zeghe transformară.

De câini ce au covrigi în coadă-i plin
Și de credulii buni de tras pe sfoară;
O „pată de culoare”-i necesară
În peisajul vieții, anodin.

Dalmațienii falși ne înconjoară,
Butoanele puterii ei dețin;
Cât timp hoției nu-i găsim „vaccin”,
O pată neagră poartă astă țară.

Doar „pata de culoare”-i necesară.

CUGETĂRELI

Vrabia mălai vizează.

*

Hoțul avea casier juridic.

*

Și-a ieșit din minți și a intrat în sanatoriu.

NICĂ JANET

*

Situația se înrăutățește din ce în ce mai bine.

*

Un filozof a spus că omul e o chestie gânditoare.

*

Pe autostradă s-a răsturnat un canion cu sticle de bere.

*

În memoria lui, s-a păstrat un monument de reculegere.

*

Ritmul biologic i s-a dereglat din cauza fusului oral.

*

La rezolvarea exercițiilor nu a avut probleme.

*

Toată viața a jurat strâmb, știind că tot va ajunge, cândva, în lumea celor drepti.

*

S-a apucat să citească un roman-fluviu, dar, după câteva pagini, l-a lăsat baltă.

*

O sferă se plângea unui cerc de prieteni că se simte extrem de balonată.

*

Anul acesta s-a obținut cea mai mare revoltă de cereale.

*

Toate problemele care mă trag în urmă, mă depășesc.

*

Abia când a învățat să citească, a văzut că e prost.

*

Bețivul trăiește cu adevărat când e mort... de beat.

*

A mâncat zece clătite și s-a umflat ca o gogoasă.

*

Tăcerea lui avea un accent franțuzesc.

*

Acest delegat e nebun de legat.

*

Vina ei era colosal de mică.

*

Era mort după femeia cu care trăia.

MATEMATICA ONLINE
Cum afli necunoscuta

DANIEL BRATU

BABA GOARNA

(continuare)

*...Las` că face ea pe dracu` și îi ia la chelfănit
pe mai toți ce-n fund cu acu` o și-anume-au zgândărit -
îi va pune la perete, le va da cu fumu-n nas
de iuțit ardei că, ete, numa` d-ăla i-a rămas.*

*Îi va atârna de grindă, le va-nfige pumnu-n cap,
de o... dată îi va prinde și-o să-i pună la proțap,
o să-i lase fără piele, o să-i țină într-un beci
și-o să-i chinuie cu-acele ale sale buze reci...*

Rezumat actul I, scena I: Baba Goarna se întâlnește la sala de mese a căminului de bătrâni cu Graur Papagale, un cântăreț talentat din gură, slugarnic și devotat bătrânei scriitoare până la pierderea de sine. După izbucniri de furie față de niște personaje „mizerabile”, care i-ar fi furat un cenaclu și aduceri-aminte despre unele frustrări literare, de neacceptare în Uniunea Scriitorilor, finalizate și „reperate” cu o mica piesă de teatru proprie și personală, Baba Goarna „dă pe goarnă” decizia de a mai scrie un scenariu, de data asta pentru a-i înfieră pe nemernicii din acel cenaclu care nu au fost de aceeași părere cu ea. În cadru mai apare, trecător, și moș Nicolae, vechi slujbaş la curtea Babei Goarna, care împarte, drept cadouri, pe la mese, volume de versuri proprii și primește dispoziție de la Baba Goarna să scrie o odă pentru „ăsta micu”, adică Graur Papagale. Scena se încheie cu plecarea spre casă a lui Graur și spre dormitor a babei Goarna, în acordurile binecunoscutei arii „La donna e mobile”).

Personaje:

Baba Goarna (bătrână scriitoare de drame de adormit actorii și de comedii cu umor involuntar, zisă și Sandra Brown în cerul gurii, „personaj pupincurist” dacă zici ca ea)

Duhul (personaj imaginar și bi-dimensional, de ecran de televizor și umbră pe perete, cu glugă și coasă)

Paznicul (personaj secundar, episodic, purtător de radio-telefon și îmbrăcat în uniformă specifică personalului de pază, pe care scrie, cu litere mari, pe spate, PAZĂ și pe piept ZIL, din cauza desprinderii unei litere)

Dispecera Centrului de Pază (voce feminină puternică, ușor afectată de monotonie și umor)

Actul I

Scena 2

(Cameră de cămin de bătrâni. Baba Goarna, întinsă într-un pătuț cu gârduț, ca de copil, să nu cadă din pat, bate furioasă în tastele unui lap-top, destul de nou, cu un mare imprimeu pe capac: „de la Băr-Bos, cu dragoste”. Pe peretele alb din spatele patului, e prinsă în piuneze o hartă a Republicii Moldova, din carton lucios și, în partea stângă a peretelui, este o hartă aproximativă a României, făcută cu un marker. Pe noptieră, lângă pat, e un pahar înalt, cu apă și niște flori uscate în el. La televizor, rulează un filmuleț vechi, alb-negru, de unde răzbat frânturi de dialog în limba rusă. În cameră, lumina este stinsă, întunericul fiind străbătut, din când în când, de razele lunii și de fotonii plecați dinspre lap-top și televizor. Baba Goarna scrie și vorbește, în același timp)

Baba Goarna

(din ce în ce mai furioasă)

Lasă că scriu eu tot. Le iau mesajele private și îi strâng cu ele de gât. Auzi ce să-mi spună el mie, după ce l-am asemuit cu ministrul Iordache... Că sunt ca Viorica Dăncilă. Adică proasta – proastelor... Nesimțitul! Nerușinatul! Eu, care l-am pus mare șef, care l-am făcut cel mai celebru președinte de cenaclu. L-am adus ca pe Salvatorul Neamului, pe cal alb, la Muzeu. Și el... Ca Stalin e acum... Mai rău decât el. Trebuie stârpit. Oricum și oricând. El și toți ciracii lui. Și favoritele. L-am adus și nu mi-am dat seama. E mai rău ca el. Ca Salomeei i-am pus pe tavă căpățânile poezilor, muzicanților... floarea culturii ieșene...

Duhul

(privind fix, cu ochi fosforescenți, de neidentificat, de sub glugă, cu o voce gravă și cu reverberații, din ecranul negru al televizorului, unde filmul s-a oprit)

Floarea ofilită...

Baba Goarna

(fără să-și dea seama, răspunzând mecanic, cu ochii în lap-top)

Da, asta cam așa e, dacă te uiți la cor sau la moș Nicolae. Eu i-am zis moș Râcolae, că mereu are răcă pe cineva. Ca și mine, semănăm și ne adunăm, ha, ha. Floare ofilită, mda. Dar Graur Papagale nu, el e un bobocel de...

Duhul

(sardonic)

Rață.

Baba Goarna

(tot mecanic, cu ochii în lap-top)

De trandafir, nu de rață. E drept, nu pricepe el prea multe, dar e ascultător, asta contează. Și crede tot ce-i spun, cu sfințenie. Mă venerază, se uită la mine ca la o icoană. Mă crede un fel de Sfânta Parascheva. Sau Sfânta Filomena.

Duhul

(rânjind)

Filofteia.

Baba Goarna

(distrată)

Filofteia, da, ha, ha, ha... Gata, am scris. L-am făcut albie de porci pe putinistul ăla. Un țigan împuțit de pe Facebook. Poate mă suspendă iar ăștia, să vezi ce le fac și lor! Dar nu cred că mai au curaj. N-are nimeni curaj în fața mea. Cine mă supără e vai de el. Îl desființez imediat. Să vină Țucărman ăla, că-l fac arșice...

Duhul

(rânjind)

Zuckerberg.

Baba Goarna

(distrată)

Țucă, Sucă, treaba lui. Stai că-l închid acuș.

(Trânțește lap-top-ul pe noptieră și oftează, aruncă florile uscate din pahar și bea apa rămasă, sughițând, însetată)

Și Putin, și Trump, și chinezul ăla, Țiaomping, și mama lu` Tutancarton, îi fac praf, îi distrug de nu se văd...

(Se oprește brusc din perorație, observând Duhul, care o privea fix din televizor. Ochii i se măresc brusc, gata să iasă din orbite. Scapă paharul, care se lovește de linoleum și se rostogolește sub pat, zuruind. Goarna se strânge în pătuț, lângă perete, făcându-și cruci după cruci).

Săăriți! Ajutooor! Ptiu, ptiu, Doamne ferește!

Duhul

(râzând de-a binelea, mângâindu-și barba cea albă)

Doamna Goarna, lăsați țipetele, că vă iau aștia și vă duc în alt așezământ! Eu am venit să vorbim omenește, ce mama dracu`! Sunt duhul dumneavoastră cel bun și vreau să vă scap de unele influențe din partea cealaltă.

Baba Goarna

(încă speriată, începând să-și revină, ușor)

Din ce parte? De la Băr-Bos, nelegiuitul? Să n-aud de el!

Duhul

(cu un zâmbet blând)

Niet, niet, niet... Din partea care vă domină. Orice faceți, e plin de ură. Ca să ajungeți la obiectivele pe care vi le stabiliți, sunteți în stare de cele mai mari blestemății. Dacă cineva nu face întocmai cum spuneți, vă devine dușman. Apoi îl ponegriți, îl umpleți cu toate mizeriile și îl devorați, pur și simplu. Dumneavoastră, Baba Goarna, îmi păreți adepta lui Bernard de Clairvaux, care spunea că „drumul spre iad e pavat cu bune intenții”. Ba chiar într-o variantă ceva mai complexă. Nu faceți drum spre iad, ci aduceți iadul pe Pământ. Ați reușit, cu această tactică, până acum, să rupeți Cenaclul „Ia și nu mai da înapoi” de trei ori. Dacă v-a supărat cineva, oricât de apropiat, l-ați îndepărtat. Pe el, pe ea și pe cei care îl sau o susțineau. Ultima dată, se pare c-ați greșit un pic așezarea pietrelor în pavaj... V-au rămas aproape numai cei fără pic de glagorie și slugarnici ori cei prea înspăimântați de ce ați putea să scrieți despre ei, dacă vă lasă baltă.

Baba Goarna

(contrariată)

Duhule, ce spui tu nu e nou. M-am săturat de câte ori am auzit prostiile astea. Nu mă ajuți cu nimic! Să nu-mi spui că ești și tu doctor în psihologie.

Duhul

(păstrându-și surâsul)

Un Duh nu are nevoie de diplomă de doctor în psihologie. Încerc să vorbesc destul de clar și simplu, să mă puteți înțelege. Dacă vă supărați pe mine, e ca și cum v-ați supăra pe adevăr, pe ceva imaterial. Ar trebui să acceptați că tot ce scrieți e ca urmare a unor frustrări. Mare parte din scenariu, din proză, e adunată din alte cărți, din conversațiile cu alții, ori e imaginată ca o pedeapsă împotriva celor care v-au supărat. Vă lipsește naturalețea, detașarea. Parcă scrieți cu pistolul, nu la tâmpla dumneavoastră, ci la tâmpla dușmanilor. Uite, că mi-am adus aminte, să vă dau un sfat important: nu mai scrieți absolut deloc poezie. Nici măcar inserată în proză.

Dacă la proză, clevețea de mahala cu parfum slavon pe care o stăpâniți mai merge, cât de cât, la poezie nu funcționează. Nu aveți ureche muzicală nici măcar pentru versul alb. Altfel, cu ureche muzicală în dotare, ați fi un renumit textier de manele, având în vedere tematica și modul de simțire și gândire. Și nu sunt nici măcar ironic. De exemplu...

Baba Goarna

(surprinsă și un pic furioasă)

N-am nevoie de păreri tale. Ai zis că ești duhul meu, nu al lui Eminescu. Deja simt cum mă nervez. Ce cauți tu, duhule, în camera mea? Măcar dacă veneai cu niște flori, ori bomboane într-o pungă. Da` tu mă iei cu adevăru`. Ce-mi trebuie mie adevăr, când e tot la mine și-l pot spune oricui în față. Alt adevăr nu există. Eu nu pricep ce școală de Duh ai făcut tu, de nu ți-a spus niciun profesor asta: Adevărul e ce spune și ce scrie Baba Goarna și „punctum”.

Duhul

(înduioșat)

Aristotel, un vechi prieten al meu, spunea, la un moment dat: „Mi-e prieten Platon, dar mai prieten îmi e adevărul. Cel care vrea să recunoască dreptatea, trebuie să se fi îndoit cu adevărat mai înainte.” La dumneavoastră, doamna Goarna, recunosc unele tendințe maniacale. Adevărul dumneavoastră e unul în permanentă transformare, îl puteți reevalua în fiecare minut altfel, după ce nevoi aveți, secvențial. În același timp, nu ezitați niciodată în identificări. Îmi

aduceți aminte de ce-mi povestea, cândva, la un pahar de bere, duhul doamnei Ana Pauker, o altă femeie-comisar de toată isprava, de problemele dumneai de atunci. Duhul ăsta, rămas cam singur pe lume, când îl apucau melancoliile, cânta de mama focului „Ana, Luca, Teo, Dej bagă spaima în burgheji” și...

Baba Goarna

(deja stăpână pe sine și autoritară)

Băi, Duhule, ia ieși din televizorul meu, că ai început să mă deranjezi. Deranjeji. Ba nu, deranjezi. De fapt, de la început ai bătut câmpii. Te-am tot lăsat, că eu sunt bună rău la suflet, ăsta-i adevărul-adevărat, dar nu mai pot să rabd. Ce îți tot dai cu Ana Pauker, ce treabă am eu cu ea și cu burgheji ei? Nici n-am auzit. Eu știu de „Scânteia leninistă”. Pe mine mă interesează „burgheji” mei. Fariseii, profitorii, mincinoșii, slugoii...

Duhul

(zâmbind îngăduitor)

Fariseu e acela care laudă pe față, apoi prin spate bârfește și „dă pe goarnă” discuțiile purtate în particular, modificând, pe ici, pe colea, în părțile esențiale. Care omite porțiuni din ce s-a întâmplat, în folosul propriei imagini. Dintre toți, vă încadrați cel mai bine. Profitoare ați fost de la început. Și sistemul, și Băr-Bosul au avut grijă de dumneavoastră. De cât de predispusă minciunii sunteți, convinsă că spuneți „adevărul”, am vorbit mai devreme. Iar de slugoi, îmi pare rău, cei care nu v-au mai ascultat nu corespund termenului. Cei care v-au rămas alături, da. Mai ales ăla micu, ăla celebru, nu mai știu cum îi spune...

Baba Goarna

(războinică, acționând telecomanda ca pe un pistol și strigând)

Lasă, că știu eu! Sting televizorul și te închid în el, arătare!

(Televizorul se stinge, dar Duhul iese din televizor și se întinde pe perete, ca o umbră. Baba Goarna se repede să-l strângă de gât și îi aruncă gluga de pe cap. Chelia strălucitoare a Duhului o lămurește)

Aha, deci tu erai, Băr-bosule!!! Mi-ai dat tu, da` îți dau și eu ție... Na, na, na!

(Lupta se desfășoară în condiții de lună plină, e o învălmășeală de umbre și cearșafuri, în care cele două părți sunt, pe rând, și învinse, și învingătoare, ca într-o luptă în cușcă)

Paznicul

(bate la ușă, duhul zboară ca o pasăre de fum, prin geam, iar paznicul strigă)

Baba Goarna, ce țipi acolo, cu cine te cerți și te bați? E totul în regulă?

Baba Goarna

(trezită din somn, deschide ușa, cu ochii lipiți, orbecăind prin lumina de pe hol)

L-am zdrobit și-a fugit! Am scăpat de Duh! E bine!

Paznicul

(se uită cu lanterna prin camera, nu vede nimic și șoptește, zâmbind, oarecum obișnuit)

Bine, bine, treci dumneata și te culcă la loc.

(apoi, mai încet, către radio-telefonul portabil)

Săraca Baba Goarna, e din ce în ce mai săracă cu Duhul!

(în stație se aude un fâșâit și o voce feminină, de la Dispecerat)

Dispecera Centrului de Pază

Milică, vezi că ai făcut o ditamai cacofonia! Nu mai spune „săracă cu”! Dacă mai faci greșeli de-astea, îți fac raport la echipa de corectori a revistei SCĂRȚ.

(va urma)

POEME CU GERAR ÎN PĂR

IARNA OCHIULUI MATUR

Îi las pe alții cu talent mai fres

Să spună cum că iarna-i un cireș
Ce ninge cu cireșe albe, reci,
Pe case, în livadă, pe poteci...

Acesta, cum se vede, e un stil
Ce definește mintea de copil,
Dar eu o definesc, privind în jur,
C-un ochi mai pătitim, apoi înjur!

Căci, pentru mine, iarna-nseamnă frig
Și frigul mă transformă în covrig,
Apoi, privind-o din oricare unghi,
Înseamnă gripă, tuse seacă, junghi...

E vremea când, rezultă din sondaj,
Ajunge NASUL mare personaj,
Adică, lucru cert, adevărat,
Emblemă-a iernii... NASUL ÎNFUNDAT!!

Nică Janet

POEM IERNATEC

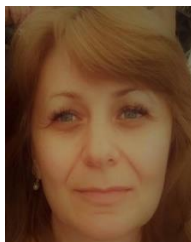
Îmi ninge lin, în suflet, cu fulgii
de iubire,

de liniște, de pace și sincere trăiri
și-aș vrea să-mi ningă veșnic, să ningă în neștire,
în inimă să-nalțe noiiane de iubiri.

Nici crivățul, nici gerul să nu îmi poată stinge
în suflet focul veșnic, de-amor întreținut,
tristețea, neiertarea, să nu mă poată-mpinge
din bucla vieții,-n cercul răstimpului trecut.

Iar dragostea-ți, iubito, o binecuvântare
să-mi fie-n orice clipă, în suflet și în gând,
să-mi semeni cu toți fulgii, cu singura ninsoare
ce m-ar trimite-n norii amorului, arzând.

Eugen Paul Popa

IU AL MEU SE DUSE...

Iu al meu, se duse anul,
sărbătorile s-au dus,
Stau în pat ca bolovanul, cu ideile în sus,
Și piftia, și ciolanul, dacă-au fost, acuma nu-s.
Vine-n mine uraganul și eu încă nu ți-am spus

Că halind ca pelicanul ici și colo s-au depus.
Hai cu mine, hai la hanul peste gard în sens opus!
Să ne dăm cu topoganul, eu dispusă, tu dispus
Eu elană, tu elanul să-l apui după apus.

Hai să-ți cânt privind tavanul că te iu mult mai presus
Decât viața, decât banul, decât ciocolata-n mus.
Iu al meu, se duse... anul. Bravo lui dacă s-a dus!

Sanda Nicucie

BAL HIBERNAL

Mă-mbăt în irizări difuze,
în râsul fulgilor năuci,
rimeluri înfloresc pe buze
și-n tâmpile suple la răscruci.

Arar, vocale fâstâcite
pulsează mov între bățai,
cât șapte doruri poleite,
cu mine-aleargă prin odăi;

e-un timp în care mai visez,
să-mi pun pantofii de cleștar,
amurg cu tine să dansez,
în balul nostru hibernal.

Ani Laiu

PARODIE AUTOIRONICĂ

Am vrut și eu să scriu o parodie
- Un gen în care, zău, nu excelez -
Că nu prea știu pe ce să îmi auez
Parodicul accent din poezie...

Deci, dând dovadă de diplomație
Și pătrunzând al ironiei miez,
Am hotărât să îmi parodiez
Chiar propriul stil, luat în bășcălie!...

Așa c-am procedat în mod metodic,
Iar despre opul meu tratat parodic
Un critic se exprimă în final:

„Maestre, fără urmă de tăgadă,
Originala-ți operă e fadă,
Da-n parodie ești original!”

Vasile Vajoga

RIDICĂ-TE! (sonet de sfârșitul
sărbătorilor)

O ceață-i, grea, pe toată lumea vie,
adio pupături și artificii,
adio băutură și delicii,
timp nu mai e de nici o sindrofie,

de nici un dans făcut, în ciuda fricii,
cu vreo vecină, nici de o piftie,
de vreo sarma sau ce-o fi fost să fie
în abundența caldelor oficii...

Rămâi cu bine, lună prea-frumoasă,
ne despărțim încet, ca de bomboane,
copiii grași cu firea pofticioasă,

de clipele-ți. Cu chipuri de icoane,
bolim, căzuți și-un gând ne tot apasă:
”Ridică-te, mă, Gheorghe! Sus, Ioane!”

Daniel Bratu

LIMBA NOASTRĂ

În limba noastră se coboară Cerul
Cu busuioc și semnul sfânt al crucii,
Printre consoane ostioiește gerul,
Iar în vocale-și lasă rodul nucii.
Doar limba românească arde focul
Și scoate ape limpezi din izvor,
În sârba din cuvinte-și saltă jocul
Și-n imnul ei cântăm iubirea-n cor.

În limba sfântă-și plânge tot amarul
Și omul mai avut, dar și săracul,
În dulci cuvinte își descarcă harul
Poetul, ce-și aprinde-n suflet macul.
În limba sfântă, graiul e-o avere,
Care-nfloarește în grădina mea,
Iar Raiul ei îmi stinge în durere
Lumina din Luceafăr și din stea.

În doină și în hora strămoșească
Doar limba românească-și cântă dorul
Și-n haina lui începe să nuntească
Istoriile care definesc poporul.
În limba sfântă mama-i dimineată,
Zenitul este Tatăl meu Ceresc,
Iar Curcubeul sufletu-mi dezgheață,
În limba strămoșească să iubesc.

Mirela Grigore

COPILULUI MEU

Copilul meu de-o samă c-un război
Ce-a vrut să smulgă inima din noi,
Azi, când s-apasă iarăși pe trăgace,
Eu îți trimit, cu dor, un cer de pace.

N-am strâns averi, n-am conturile pline,
Mă mulțumesc cu ziua care vine,
Nu-ți pot lăsa mașini și nici palate,
Dar îți doresc un car de sănătate.

Să mă-ntristez nu-mi stă deloc în fire,
O viață am și-i toată fericire
Că chiar și-atunci când este tare greu
Sunt fericit că ești copilul meu!...

Gheorghe Bâlici

N-A MAI RĂMAS NIMIC

Nu mă mai plâng, nu are rost, aş vrea în braţe să mă strângi,
Cu forţa visului dement să mă frământă şi să mă frângi.
Zdrobeşte-mi oasele, pe rând, şi-albastrul ochilor perverşi
Şi fă din mine elixir, pe trup apoi să îl reverseşi,

Întâi pe umărul tău stâng, apoi, cu grijă, pe cel drept,
S-alunge îngerul cel rău, că pe cel bun îl tot aştept...
Şi, îmbăiat în carnea mea, să-ţi stau alături ne-ncetat,
În epiderma ta să fim uniţi, femeie şi bărbat;

Să simţi ce am simţit şi eu şi să iubeşti cât am iubit,
Speranţa s-o învii în zori, ca s-o omori la asfinţit,
Când, istovit să tot aştepti o sărutare, un cuvânt,
Aşterni tristeţea unui gând pe chipul tău de om înfrânt.

E inutil să constatăm c-am fost mereu în contratimp,
N-am să mai pierd nici un minut şi-n nici un caz un anotimp.
Mă descompun în amintiri şi umbra ultimei tăceri -
Nu am nimic de dăruit, iar tu nu ai ce să-mi oferi.

CUGET, DECI REZIST... (aforisme)

**ION
DIVIZA**

**GHEORGHE
BĂLICI**

DRAGOSTE. Mai vino, iubito, deseară... pe banca din parc... să ne uităm în telefon!

Pe bărbatul cu mulți bani îl iubesc femeile așa cum este...

E vesel amicul meu, însă așteaptă mereu ca să-l facă alții fericit. Mai cumpără-ți și singur alcool, nene!...

Bărbatul nicicând n-are dreptate, fiindcă soția e mereu cea dintâi care se ofensează.

Oricât de gogonată ar fi minciuna, oricum e mai frumoasă decât adevărul gol-goluț...

Până nu dai cu capul într-un perete, nu înțelegi că ești un mărginit.

Moldovenii sunt foarte bogați în această iarnă: intră prin toate magazinele... Să se încălzească!

Arta ar putea să ne (ex)termine. Arta militară.

Dicton latin - pe toaleta din fundul grădinii: „Am venit. N-am văzut. Am călcat!”

Din tot ce s-a scris până acum, îmi place doar ceea ce voi scrie eu.

Apreciez sinceritatea cu care recunoști că nu ai fost vreodată sincer...

Fericirea incomparabilă trăiește până nu este comparată.

Un om deștept se gândește de mai multe ori înainte de a nu face nimic.

Cel mai greu este să-l convingi pe un om ajuns la putere că fericirea nu constă în bani...

Cu multă perseverență, îi poți convinge pe mulți că ești un scriitor mare. Mai ales că, în timpurile noastre, rar se mai apucă oamenii să citească.

Să fim înțeleși: nu insistați să vi se dea explicații la ce a avut în vedere autorul în postarea sa. De foarte multe ori, dacă e obosit de atâta gândire, poate nici el nu știe...

Nu te întrista când cineva te urăște. Unii o duc și mai rău: nici măcar nu se gândește nimeni la ei...

Multe din întrebările pe care și le pun unii oameni foarte serioși pe Facebook îmi amintesc de o întrebare la fel de serioasă, auzită în copilărie: "Vecine, calul tău care a murit anul trecut mai trăiește?"...

GEORGICĂ MANOLE

O CARTE

ACTUALĂ IERI, AZI ȘI MĂINE

Am citit o carte perfectă prin obiectivitatea sa, având în vedere că ne aflăm în plin proces electoral. În plus, accentul punându-se pe fenomene precum ticăloșia, nonvaloarea și impostura, ea poate da epigrafiștilor subiecte pentru creațiile lor. Cartea se numește „**Dictatura nulităților**” (Editura „**Samizdat**”, 2005) și îl are ca autor pe Vlad Hoge, un cunoscut avocat, istoric și publicist, care ar fi avut multe de spus dacă nu trecea de foarte tânăr în lumea umbrelor. Încă din prima pagină a cărții, autorul ține să avertizeze: *„Dacă ai conștientizat drama României contemporane, suferi; dacă suferi, simți nevoia să vorbești, să scrii despre răul și răii din jurul tău, să iei atitudine, să împărtășești celorlalți gândurile tale radicale; dacă iei atitudine, îți faci dușmani. Ai scris despre unul că a făcut afaceri murdare, că are contracte cu Statul, că e multimiliardar de carton, că a folosit pârgھیile puterii ca să-și umple buzunarele – îl ai ca vrăjmaș pe viață. Să nu credeți că-și va asuma, vreodată, răul făcut compatrioților (...). Nici vorbă. Tot tu ești de vină, cel care „l-ai dat în gât”.*

Deși autorul nu precizează acest aspect, eu cred că citatul se potrivește cu asupra de măsură epigrafiștilor. În definitiv, ei ce fac?! Iau atitudine vorbind și scriind despre răul din jurul lor. Epigrafiștii sunt primii care vor aproba cele patru mari observații făcute de

autorul cărții: 1. „*Pe Pământ sunt două lucruri omniprezente: hidrogenul și proștii*”; 2. „*Guvernarea României este vidată de valoare*”; 3. „*Cărdășia celor murdăriți stă cheazășie păstrării intacte a „establishment”-ului din politică și economie*”; 4. „*În timp ce nulitățile își fortifică dictatura, valorile muribunde visează la Înviere*”.

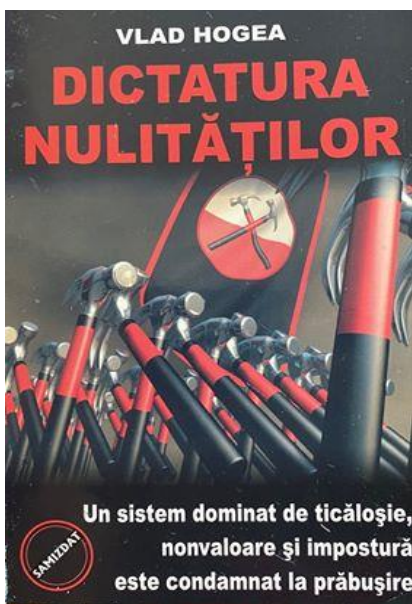
Întreaga arhitectură a cărții are ca bază conceptul de naționalism, mulat pe relația cu patriotismul, conservatorismul, tradiționalismul, progresismul, liberalismul și democrația din România. Edificiul rezultat, ale cărui idei se referă la România și politicienii ei, se raportează la două mari cărți care au influențat teoriile contemporane asupra viitorului: „*Ciocnirea civilizațiilor și refacerea ordinii mondiale*”, a lui Samuel P. Huntington, și „*Sfârșitul istoriei și ultimul om*”, a lui Francis Fukuyama.

Citind printre rânduri, epigrafiștul poate extrage următoarele teme care vizează relația dintre naționalism și politică: 1. politicienii, ca minoritate subțire, conduc o majoritate inconștientă; 2. folosirea de către politicieni a naționalismului ca formă de ipocrizie; 3. trecutul nu mai e ce-a fost, fiind folosit ca bază a teoriilor nostalgice; 4. folosirea naționalismului ca vector al manifestărilor emoționale; 5. poziția politicianului față de dreptul la diferență; 6. abordarea de către politicieni a unui naționalism agresiv; 7. folosirea de către politicieni a naționalismului ca preocupare exclusiv zoologică, în sensul dat de Hașdeu, de a satisface materia prin materie: de a trăi bine, de a mânca bine, de a se îmbrăca bine și de a-i fi lui bine; 8. folosirea de către politicieni a naționalismului pentru a-și consolida puterea în vederea obținerii de prestigiu pentru sine și nu pentru națiunea lui; 9.

politicienii pun naționalismul ca pe o necesitate politică pentru a căpăta legitimitate; 10. punerea de către politicieni a egalității între naționalism și patriotismul exacerb, în vederea atingerii scopurilor personale; 11. folosirea naționalismului în vederea vânătorii de oponenți etc.

Rețin, în continuare, câteva concluzii ale autorului, formulate în modul tranșant în care au fost făcute: 1. „nulițăile conduc mai peste tot, iar valorile au devenit neputincioase în fața înfumuraților cu pretenții de elite”; 2. „puterea este plină de lepre, care se descompun la lumina zilei”; 3. „nulițăile se târăsc precum melcii pe autostrada bunului-simț”; 4. „mârlănia se impune asupra bunei-creșteri, iar vulgaritatea ieftină este mai apreciată decât gustul ales”; 5. „proștii solemni ne controlează destinele”; 6. „ecranele televizoarelor sunt pline de curve politice” etc.

În afară de câțiva intelectuali ai vremii, printre care se numără și Vlad Hoge, umoriștii, în speță epigamiștii, nu se blazează și nu lasă stinsă făclia luptei cu ticăloșia, nonvaloarea și impostura care virusează România.

PETRUȘ ANDREI

POETUL DAVID
VALENTIN - UN
NOBIL SPADASIN

„*Duel cu mine și restul lumii*” (Editura PIM, Iași, 2024) este prima carte pe care o citesc din cele 18 cărți apărute, până în prezent, sub semnătura reputatului epigramist David Valentin, poet în toată puterea cuvântului. Ada D. Cruceanu semnează prefața intitulată „*O biografie cu săbii de hârtie*”, dovada unui înalt profesionalism. Remarc și eu, de la bun început, într-un sonet, cheful de arțag al autorului, dar și al celorlalți spadasi.

Vă spun, precum pontiful, „Pace vouă!”
În loc să viețuiești în bună pace,
Un demon arțăgos în suflet zace
Și la bătaie el întruna sare.

Ba, după cum observ, e eficace
Și din orice nimic i se năzare,
Se vede că de multe-ar fi în stare,
Fiindcă liniștea deloc nu-i place

Eu cu beligeranții îmi bat capul
Și îmi smulg părul, de-a ajuns ca napul,
Gâlcevilor să le găsească temeiul.

Cu spada, cu floreta sau pistolul,
În jurul lor ei înțeleg pârjolul
Dar cea mai aspră luptă-i... cu condeiul
(„*Pax vobiscum*”)

În sufletul oricărui creator se dă o
bătălie între „Înger și demon”, între bine
și rău, între frumos și urât. În poezia
intitulată „*Dihotomie*” („*Ars poetica*”,
Editura „Sfera” Bârlad, 2024), relatam și
eu un duel:

*Când la dreapta, când la stânga,
hărțuindu-mă destinul,
Eu mă lupt de-o viață-ntreagă
cu drăcescul și divinul;*

.....
*De demult, la multe rele
mă îndeamnă necuratul,
Nu mă lasă însă Domnul
ca să săvârșesc păcatul;*

.....
*Îmboldit fiind de-un demon
care îmi deschide-abisul,
Văd deasupra ochiul sacru,
binecuvântându-mi scrisul.*

Pe vremuri, nu se duelau decât nobilii și artiștii, boieri ai spiritului, la propriu sau la figurat, dând strălucire saloanelor literar-artistice de altădată.

În acest volum de poezii, se află un regal întreg: David Valentin, dar și unele dintre cele mai repute condeie din poezia română contemporană: Teodora Pascale, Daniel Bratu, Petru Ioan Gârda, Mihai Lungescu, Alexandra Dogaru, Camelia Ardelean, Mirela Grigore, Valeria Moroșan, Sorin Finchelstein și George Eftimiu. Ei își încrucișează săbiile (condeiele), rezultatul fiind nu moartea, ci nemurirea lor printr-o carte care se citește mereu cu plăcere sporită.

Temele și motivele poeziilor „Toate-s vechi și nouă toate”:

- autosupraevaluarea, unii combatanți considerându-se, mai în glumă mai în serios, adevărate genii genius loci,
- refulări care se răzbună,
- iluzii și dezamăgiri,
- neajunsurile senectuții,
- potența,
- virilitatea provocatoare, augmentată de cele mai multe ori,
- rivalitatea dintre eul poetic și restul lumii,
- invidia,
- gelozia,
- delictul de necredință,
- epicureismul,
- tentația muntelui Olimp,
- posteritatea și gradul ei de recunoștință față de cei care sunt „lampadofori” și altele.

Spațiul nu ne permite să cităm din creațiile combatanților, cartea meritând a fi citită „da capo al fine”.

O frumoasă limbă română, o prozodie impecabilă, dulcele stil clasic, distincția dialogului vin să contracareze porno-lirica postmodernilor care, prin asta, au îndepărtat tânăra generație de biblioteci, de librării, de cenacluri și de sălile de spectacole.

„La querelle” care repetă pe aceea dintre clasici și romantici este bogat izvor de inspirație.

Sonetele care urmează nu sunt numai așa, ca să mă bag și eu în poză, ci ele sunt ale unui pacifist, un semn al admirației ce o port tuturor spadasinilor, un îndemn la lectură și o terapie excelentă pentru vremea (că vine iarna) și pentru vremurile pe care le trăim, „că nu sunt vremurile sub om, ci omul sub vremi”, vorba cronicarului.

ACUM ÎL ȘTIU

Acum îl știu pe David Valentin
Și-mi place că provoacă la duel
Pe Lucifer, pe alții și pe el,
Precum un veritabil spadasin.

Părea că ar fi blând precum un miel,
El însă-i înzestrat cu har divin
Și are și umor nu mai puțin,
Iar între duelgii e cel mai cel.

Înconjurat de vajnici adversari,
Cu toți epigramaști din cei mai mari,
Nici dânsul, însă, nu-i vreun mititel.

Cuminte, eu asist la lupta lor
Și mă declar, din start, admirator
Spunându-le-o-n sonet sau în rondel.

MEDIATORUL

Eu văd că vă certați de la o vreme,
Venind cu fel de fel de argumente,
Mai mult aiurea decât evidente,
Părând că ați avea ceva probleme.

Eu nu zic nu, sunteți niște talente
Și puneți în prim-plan diverse teme,
Pe care le dezbateți în poeme
Și inspirate, și inteligente.

Dar ai atâția draci, tu, Valentine,
Că ai ajuns să mi te cerți cu tine,
Cu Lucifer, cu Gârda și cu Bratu.

Ba și la doamne, tu sari la bătaie
Și asta nu e chiar un foc de paie,
Eu zic să vă pupați, că râde satu'!

NE SPUNE

Ne spune Valentin un adevăr,
Prietenii geloși îi fac scandal
Și ori de câte ori se duc la bal
Până și muzele se iau de păr.

Dar David Valentin e colosal
Iar Gârda s-ar putea să-i fie văr,
Că amândoi vor mult râvnitul măr
Din patrimoniul cel universal.

El este muschetarul d'Artagnan
Și spada scoate, însă nu în van,
Să-și pună adversarii la pământ.

Dar în acest prea belicos decor,
Eu nu-s decât un simplu spectator
Și le aplaud arta din cuvânt.

Petruș Andrei

KOSTA VIANU, Buzău

ADAM 1

Ninge, ziua e debilă
ca un pui născut devreme
și m-apucă-un fel de milă de săracele-mi
poeme,
versuri scurte și stângace,
pritocite-n nopți geroase,
când umilă, dar sagace
iarna mi-o strecori
în oase
tu, sublimă,
inocentă și sălbatică-n dorințe,
mă lași pradă îndoielii,
disperat,
prin dependențe și nici rimă,
nici prestanță
nu găsesc
și nu mai am,
biet poet
fără speranță,
văr sărac
al lui Adam.

AIEVEA-N VIS... 3

La doi și-un pic,
La doi și-un sfert,
Având un suflet cam incert,
sub raza lunii ruptă-n drum,
vazându-ți trupul ca de fum,
ca glonțul am făcut dum-dum,
sub ploaia ce cădea duium,
de gânduri negre și de scrum.
Pătate veri, uitate ieri,
parfumul tristelor tăceri
veneau spre mine, din abis,
aievea-n vis,
aievea-n vis.

AENIGUNDA 2

(din ciclul "Diorame nordice")

Într-o clipită
cerul
a-nflorit,
numai mireasma a rămas în aer
și vântul,
legănând
un dulce vaier,
prin codrul absolut
și nenuntit.
Hai, Aenigunda,
de-mi ghicește steaua
pe crugul răsfirat, ca o poiană,
sau schimbă-mi soarta,
fragedă codană,
alungă spaima nopții cu nuiua
pe ceruri,
scris-nescrise
taine vii,
doar tu,
neprețuita mea,
nu vii...

AMÂNDOII 4

Vino, sub streșini
s-au prăsit rândunele
și aerul tot clocotește de ele,
pe sub frunziș,
săbii lungi de lumină
rostogolesc fuioare de tină.
Vino, hai, mai încolo, spre seară,
te voi topi
lumânare de ceară.
Cu degete lungi de artist,
îți voi lua de pe față
zâmbetul trist
al Fecioarei din Lună,
în lumea nebună
ne vom pierde și noi,
până când vom uita
că suntem
amândoi.

SORIN POCLITARU

BILANȚ

A fost un an așa cum ați văzut,
Cu lucruri rele și cu lucruri bune,
Cu cântec, alteori cu rugăciune,
Cu lucruri ce-au sfârșit sau început.

Cu gânduri fel de fel, amestecate
Cu vise, împlinite uneori,
Cu nopți de frământare până-n zori,
Și nopți în care le-am uitat pe toate.

Prieteni poate-am căpătat câțiva,
Pe alții i-am pierdut, e legea firii;
Am rupt bucăți din pâinea fericirii,
Și-am împărțit, cu oamenii, din ea.

Au fost și zile când m-am îndoit,
Și alte zile, fără îndoială,
Și plină viața mea a fost, și goală,
M-am și smerit, am și păcătuit.

A fost un an nici greu, dar nici ușor,
În care mi-am cătat, mereu, un rost,
Mă bucur pentru anul care-a fost
Și-mi pun nădejdea-n anul viitor.

BILANȚ 2.0

A fost un an îngrozitor de greu,
Au fost trei sute șaișcinci de zile,
Am câștigat vreo douăzeci de kile,
În schimb, la loto, zero, niciun leu.

N-am fost iubit de vreun fotomodel,
Cumva de înțeles, văzându-mi fața,
Dar, ca să vezi cât de parșivă-i viața,
În loc de-o ea, mă aburea un el.

Am încercat să stau fără să fac
Nimic o vreme, poate se îndură
Vreun sfânt, să-mi dea ceva să bag în gură
Sau să îmi ia ceva să mă îmbrac.

Nu a venit niciunul, ce să vezi...
Când mă rugam la ceruri de pomană,
A început Iisus dintr-o icoană
Să-mi spună: du-te naibii, să lucrezi.

N-am reușit vedetă să devin,
Am încercat, dar nu din cale-afară,
Așa că trebuie s-aștept să moară
Vreun Cărtărescu, s-aibă loc Sorin.

Am încercat diete de import,
Cu varză de Brusel și cu quinoa,
N-a folosit, sunt ca un șarpe boa
Ce-a înghițit alt șarpe boa mort.

Am scris, ce-i drept, vreo patru cărțicele,
Frumoase, după mintea mea bătrână,
Dar am crezut aceasta numai până
Mi-a zis un dobitoc că sunt manele.

Visam să stau ca ursul sub alun,
S-o frec la rece, dar să am de toate
Și-am observat că asta nu se poate,
Așa că am s-aștept un an mai bun.

DANIEL BRATU

TEODORA PASCALE

în dialog
(aproximativ, dar
mai mult decât
imaginar)
cu

mai - octombrie 2022

DB: - Bună, doamna Teodora Pascale! Sau Dora. Sau Teo. Poate cel mai mare mister al lumii umoriștilor, al pasionaților de poezie în dulce stil clasic. Ai apărut brusc pe firmament, ai uimit cu știința scrierii, cu talentul natural prozodic. Cum s-a putut întâmpla așa ceva?

TP: - Bună, domnule Daniel! Înainte de a răspunde acestei întrebări legitime și galante, vă mulțumesc pentru disponibilitatea dvs. în a prefața cartea de dueluri umoristice cu David Valentin. Este un gest de prietenie, pe care îl apreciez, care mă onorează și pe care mi-aș dori să pot să vi-l întorc, vreodată.

Aș vrea să ne tutuim, mă deranjează formulele de adresare „pompoase”.

DB: - De acord. Solicitarea voastră pentru prefață a fost un gest onorant pentru mine. Și apoi, amândoi ați fost de o generozitate ieșită din comun. Aș vrea să prezint cartea voastră la ședința „Ia și scrie” de sâmbătă. Aș pune la „bătaie” și câteva exemplare din cele trimise. Sunteți de acord să le dăruiesc sau vreți să le vând și să vă trimit banii? Cât să cer pe exemplar, în acest caz?

TP: - Cărțile sunt ale tale, Daniel. Dacă le dăruiești ori le vinzi, e dreptul tău absolut. Ceea ce faci tu pentru noi este neprețuit, faptul că scoți cartea la lumină.

DB: - Ok, sărumâna, le dăruiesc - n-am stofă de negustor.

TP: - Eu, asemenea. Dacă vei primi cereri în plus de a vinde, speculez această ipoteză absurdă...

DB: - Oricum ar ieși la lumină - e o carte plină de strălucire.

TP: - Aș vrea ca David să își vândă mai întâi cărțile... Pe el să îl contactezi. Abia după aceea, eu. Ești un om minunat și un poet uluitor.

DB: - (Mă faci să roșesc, cu gândul că vrei să râzi de mine.) Nu mai mult decât tine/voi.

TP: - Pune la pătrat aprecierea, și pentru Sanda.

DB: - Chiar că la pătrat - ne-am cam îngrășat amândoi, și eu, și Sanda, mai ales eu.

TP: - Voi doi sunteți cu adevărat extraordinari. Eu mă las „alintată” de tine, deoarece o faci cu bunătate, ca să îmi dai curaj. Sunteți, amândoi, suflete deschise și generoase și vă mulțumesc.

DB: - Tu ești prea generoasă, iar și din nou. Nu fac complimente, te simt din același „pluton” cu noi, e simpatie, sinestezie, asemănare, spune cum vrei tu, dar aia e, pe acolo. Plutonul nostru, al „scârțarilor”.

....

08 martie 2023

TP: - Cartea pe care înțeleg că o aștepti cu sufletul la gură, deoarece este „semnată” în proporție de 50/100 de maestrul Gârda, a fost trimisă recomandat... Până vineri ajunge, probabil trebuie ridicată de la poștă. Scuze pentru deranj. „Maestrul și Teodora”.

DB: - Primit-am „hopera” d-voastră și a ma(i)estrului. O aruncat-o poștărița peste gardu` viu și metalic.

TP: - Aiasta-i soarta „poiezicii”, sărită peste gard.

DB: - Dară ea, cartea, s-a ridicată deasupra stratului de harpagic.

TP: - Nu a strivit corola de minuni a cepei?

DB: - Nț.

TP: - Am educat-o bine. Am programat-o să atace numa` neuroni.

DB: - N-ai cu cine... Nu știu unde am mai auzit vorba asta.

TP: - Eu știu, da' nu spui... persoană importantă... invidiaaaa. „Cât de puțin”.

DB: - Așa-l cheamă acușă?

TP: - Nu. Răutăciunilor.

DB: - Mulțumim frumos.

TP: - Cu drag. Vei degusta cartea, oare, ca pe o mâncare la care dai deoparte pătrunjelul, o pielică de roșie, o grăuncioară de piper...?! Adică, vei citi doar ce a scris unul din noi?

DB: - Exactamente – una dintre voi, mai desigur.

TP: - Bine. Tot îți vor rămâne, ca gust, cel puțin, ceva din ingredientele ocolite. Glumesc și eu. Îmi sunteți dragi, Sanda și tu, și mi-am dorit să ajungă la voi cartea. Se pare că soarta și Poșta m-au susținut în micul meu demers. Vei mai primi curând o lovitură... un alt saltimbanc de hârtie tipografică va escalada gardul viu (cât de viu, se mișcă, vorbește?) și va ocoli, sper, lanul de ceapă: noua carte cu David Valentin. Apoi, voi tăcea. O vreme. La unii plouă cu meteoriți, la alții, cu poezele.

DB: - Vae victis...

...

07 noiembrie 2023

TP: - Mă bucur mult că nu ai abandonat proiectul revistei „Scârț!” și că s-a materializat deja, cu primul exemplar, serie nouă. Întreb acum, în calitate de cititor: abonamentul plătit dlui Grăjdeanu mai are vreo însemnătate? Dacă nu, eu îmi doresc revista aceasta, precum și pe cele ce vor urma. Te rog, când ai timp, să mă luminezi în ce cont să trimit bani pentru a-mi asigura hrana spirituală, marca „Scârț!”.

DB: - În ultima lui revistă, ca adnotare la „sincera” spovedanie, Grăjdeanu a promis că va rezolva situația abonamentelor, prin returnarea banilor primiți în avans. Ulterior i-a transmis lui Vasile Vajoga (eu cu Grăjdeanu „ne-am închis ambasadele”), prin e-mail, o situație a abonamentelor și a celor care mai doresc revista. În situația respectivă, retransmisă mie de Vasile Vajoga, tu figurezi la rubrica „abonați care nu și-au exprimat opțiunea de a continua” și cu care Grăjdeanu și-a „încheiat conturile”.

TP: - Interesant... Cu simpla precizare că eu am plătit dlui Grăjdeanu abonamentul integral pe 2023 și nu am declarat, că nici nu m-a consultat, lipsa interesului de a continua...

DB: - Bănuiam. Sunt un pic îngrijorat, pentru că există mai mulți, cred, în situația ta. Sunt trecuți 14. Oamenii stau și își așteaptă revista sau bani, degeaba... Voi da un anunț. Zi faină, să-mi dai de știre când primești revista!

...

15 noiembrie 2023

TP: - Mulțumesc pentru revistă!!! O mică precizare: Cartea scrisă cu Petru Ioan Gârda se numește MAESTRUL ȘI TEODORA. Nicio Margaretă...

DB: - Da, știu.

TP: - Păi, și?

DB: - Am glumit, mimând uitarea. Am pus direct referința.

TP: - Cine e sabotoarea? Margareta, subreta... Am discutat și cu David Valentin și a spus că ți-a dat acordul pentru „Florete și sonete”. Cartea o ai, ești „nașul” ei, în fond. Tu ai făcut „super magnifica” prefață. Acu' mă strofoc să bag „pi țevă” banii de abonament. Iubesc revista asta scârțâitoare. Voi, ieșenii, sunteți incredibil, impardonabil de talentați.

DB: - Aprecierea și sentimentele sunt „rețiproce”. Pe 3 decembrie iese la iveală „Scârțul” nou doi. Facem ședință. Dacă poți să vii, vei fi vedeta zilei.

TP: - Eu sunt deja vedetă... Mint. Nu sunt. Voi călca în vârful picioarelor, când voi sosi la voi. Voi, voi, voi...

DB: - „Voi, sănii...”

TP: - Știi de ce vin, în primul rând? Să îmi fac poze cu voi în salonașul acela cochet, cu draperiile mortale. Draperiile sunt mag - ni - fi - ce! Sunt topită dupe ele... Dacă pot, voi subtiliza una, să-mi fac o rochie somptuoasă, precum Scarlett O Hara.

DB: - Draperiile pe care le-ai văzut sunt de la Muzeul Kogălniceanu. Noi ne-am întors la vechiul „cuib”, la Galeriile „Dumitru I. Grumăzescu”, acolo vom face ședințele de acum înainte. Nu-s draperiile de la Kogălniceanu, dar e foarte frumos amenajat.

TP: - E clar, atunci. Nu sunt draperii, nu mai vin... Gata plata. 120 lei, donație. Totuși, ar trebui să plătesc și costurile de transport. Așa e corect. Altfel, revista nu va supraviețui.

DB: - N-am cum să îți pretind și alte cheltuieli. Altor nu le-am pretins și nici nu m-au întrebat.

TP: - Foarte rău, din partea ambelor părți. Poet, da. Afacerist, ba.

DB: - Speranța, ultimul bastion.

TP: - Ori baston.

DB: - În baston sau nu, sper să se poată susține. Demarăm un proiect la primărie, pentru susținere financiară, pentru revistă și festival. Deși, cu austeritatea în floare, va fi greu. Dacă aveam cheltuielile rezolvate, era gratis revista. La început chiar se vorbea de o posibilă remunerare a autorilor. Nu știu, e ca un vis, o himeră...

TP: - Va călca pe urma „festivalulelor”. Le, le, le... Banii omoară nobilele intenții, creativitatea. Destul că „poiatal” e găzduit, cu bagajul său literar, într-o revistă. Când te vei trezi, vei fi același poet special și, lângă tine, va sta o revistă minunată, independentă. Pe picioarele ei, se va întreține singură. Din banii de sponsorizări își va lustrui unghiile și va da strălucire accesoriilor autorilor.

DB: - O revistă cu unghii, zici. Lăcuite, lustruite.

TP: - Cu praf de stele.

DB: - Și cu Teo printre ele.

TP: - Margaaaa...

DB: - Așa, da, uitasem, scuze. Maestrul și Marga...

...

10 februarie 2024

TP: - Bună ziua, Daniel! Pare-se, trebuie să dau „dezlegare” la modul oficial, pentru a putea accesa materialele de pe pagina mea de FB. Deci ai „dezlegarea”, la pachet cu binecuvântarea și ce crezi că se mai cade și este necesar. Baftă revistei voastre superbe!

DB: - Mulțam, Teo, sărumâna! Revista „noastră”, nu a „voastră”, pardon.

TP: - Am vrut să spun „noastră”, dar nu știam dacă merit.

DB: - Acum știi.

...

01 martie 2024

DB: - Primăvară frumoasă!

TP: - Mulțumesc! Flori de suflet pentru Sanda!

DB: - Numai pentru Sanda?

TP: - Bine, un ghiocel și pentru tine...

DB: - Eee, da, așa mai mere. Pare destul de sățios.

...

24 decembrie 2024

TP: - Gânduri frumoase trimit către Iași, ție și Sandei. Sunteți minunați, amândoi. Crăciun fericit!

DB: - Mulțumim! E Moș Crăciun/ oftând mereu,/ cu sacul greu,/ spre an mai bun.// Prin nori de seu/ ori de magiun,/ e moș Crăciun/ oftând mereu.// Când vremi apun,/ vis teleleu/ colinde-l spun:/ Cu Dumnezeu,// e Moș Crăciun.

Sărbători Fericite de Crăciun, daruri bogate și clipe binecuvântate!

TP: - Mulțumesc și eu, îndatorată pentru poezie.

...

28 decembrie 2024

...

*Sunt câteva fragmente de dialog, destul de aproximative. N-aș putea să le zic nici măcar sinteze. Îmi dau seama, recitind dialogurile cu Teodora, că misterul ei a rămas intact. Asta și pentru că, ajutată de marea-i generozitate și șiretenie feminină, m-a făcut pe mine să vorbesc despre proiecte, despre revistă, despre ședințele asociației, despre festivalul „Scârț – Umor”... Am crezut că, la un moment dat, se va „arăta la față”, că va veni la vreun eveniment unde este invitată sau/și premiată și vom avea, astfel, prilejul să știm mai multe despre cine este cu adevărat. Am trăit cu impresia că mai e destulă vreme. Nu mi-am imaginat că timpul poate fi atât de nerăbdător... Drum lin spre stele, Teodora!

Dumnezeu să Te odihnească în pace!

EPIGRAME CA-N RECLAME

DEFINIȚIE

Păcăleală care doare,
Plasă, șmen, escrocherie,
Țeapă uimitor de mare,
...Unii-i spun căsătorie.

Florin Rotaru

VIAȚĂ DE BUGETAR

Într-o junglă deochiată
Viețuiește-un bugetar:
Secretara-i o primată
Că-i pe-o creangă de primar!

David Valentin

LA SENECTUTE

Pensionar - „ieșit din pită”,
În fine, am o soartă nouă
Și-o pensie cam nesimțită:
(Abia o simt o zi sau două).

Nicolae Bunduri

ÎMBULZEALĂ DE BOBOTEAZĂ

Când toate sunt cu susu-n jos
Și la biserică-i pe dos:
Agheasma la Mitropolie
Se-mparte de Jandarmerie.

Stelică Romaniuc

RESPECT FĂRĂ FRONTIERE

Stârnind doar spaimă, groaznic sentiment,
Cad drone ucigașe peste sate...
La soacra mea, ajunsă-n parlament,
Nu cad, căci are-acum, imunitate!

Nică Janet

M-AU AJUTAT LA CURĂȚENIE

Rudele la mine-au tras
De revelion, la masă
Și, apoi, plecând acasă,
Au luat ce-a mai rămas.

Ion Micuț

ÎNDEMN LA UNITATE ÎN ADUNĂRILE ELECTORALE

Români, să nu ne îndârjim,
Să renunțăm de-acum la ură,
E timpul, azi, să ne unim...
Și să le dăm cu pumnul-n gură!

Petru Ioan Gârda

ÎNȚELEGERE

S-a însurat, iar soața se obligă
Să-nvețe cum se face-o mămăligă,
Și a-nvățat, o știe tot județul
Ce bine mânuiește... făcălețul!

George Eftimie

CAMPION

E as în epigrame,
Așa îi merge voga.
Eu cred că și la dame*,
Maestru e... Vajoga**!

Constantin Bulboacă

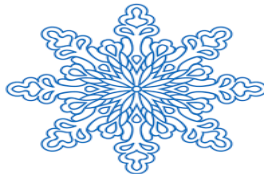
LIBERTATE ÎN STIL FAMILIAL

În cuplu, desigur, e viața mai grea,
Se pare că asta-i năpasta:
Că soțul e liber să spună ce vrea,
Dar face ce-i zice nevasta!

Gheorghe Cireap

*dame – joc de societate, inclusiv
cu cărți de joc (n.r.)

**Vajoga – Vasile Vajoga,
directorul publicației SCĂRȚ și
iluzionist, specialist și în trucuri cu
cărți de joc (n.r.)

LA CĂSĂTORIE

Fata nu era săracă,
Dimpotrivă, chiar avea
Patru oi, găini, o vacă,
Doar un bou îi mai lipsea.

Florin Rotaru

REMEDIU

Născut din neam de necăjiți,
Sunt slab de când eram în fașă,
Dar azi mă iau de nărăviți
Și râd de ei,... că râsu-ngrașă.

Nicolae Bunduri

ACUZ

Ai mei m-au învățat, succint,
Ca niciodată să nu mint;
Din vina lor, e foarte clar,
Eu n-am să fiu, nicicând, primar!

Nică Janet

„PRIETENII” NOȘTRI DIN VEST ȘI CONCURENȚA

Ne-au pus să lichidăm îndată,
Vorbind de boli și gripe varii,
Găinile din țara toată
Și porcii, vitele... măgarii!

Petru Ioan Gârda

AMENDAMENT LA CODUL FISCAL

In corpore, bandiți, pramatii,
Se lasă brusc de meserie,
C-au auzit că după gratii,
E musai să plătești chirie!

David Valentin

UNUI CUPLU

Au mers în doi, de Bobotează,
Să bea din apa cea sfințită
Și s-au întors pe la amiază
Aghezmuit... aghezmuită.

Stelică Romaniuc

FILANTROPIE

O inimă avea de dăruit
Și ei i-a oferit-o ca-n romane,
Iar ea, ca om integru, instruit,
L-a-nscris... la donatorii de organe!

George Eftimie

POLITICA-I O ARTĂ

Pe politicieni i-ascult
Și-am deslușit un vechi tipic,
Au arta de-a vorbi mai mult
Și-a nu comunica nimic!

Gheorghe Cireap

TREACĂ DE LA MINE

E clar că mă descurajez:
La câți Ioni am cunoscut,
Așa de tare mă 'nervez,
Că nici n-am timp să vă salut!

Grigore Cotul

PRIETENILOR, CU MULȚUMIRI

Urările-ncurajatoare
Ce mi-ați trimis din patru zări
M-ar fericii, la sărbătoare,
Și peste zece-aniversări!

Gheorghe Șchiop

SOACREI MELE

De-atâta vreme tot îmi spui
Că n-am bătut în viață-un cui,
Dar, când va fi, să-ți fiu pe plac,
Ți-oi bate zece... la capac.

Florin Rotaru

SUNT SĂRAC

Să-nving nărav de parvenit,
Declar că-mi este tare greu,
Fiind atât de oropsit,
Că râd... dar nu e răsul meu.

Nicolae Bunduri

LA ANIVERSARĂ

La nunta lui, a domnului primar,
Noi i-am urat ani mulți, cu bucurie,
Cam câte gropi se află pe trotuar,
Și-i bucuos, căci știe el ce știe!

Nică Janet

RULETA RUSEASCĂ

Când nu-s mize desuete
Jocul morții se asprește:
Trag rusnacii cu rachete....
Iar Pământul se-nvârtește!

David Valentin

ÎN AJUNUL BOBOTEZEI

Când popa a venit tehui,
Botezul casei să mi-l facă,
Am remarcat mirosul lui
De busuioc și... Busuioacă.

Stelică Romaniuc

DESTIN

Eu nu-s născut milionar,
Sunt simplu om, da-s harnic;
Acesta-i unicul coșmar:
Muncesc din greu... zadarnic!

Gheorghe Cireap

AMINTIRI

Uneori, pe trei cărări,
Mă-ntorceam, pe vremea cinei,
Măcinat de remușcări...
De la câinele vecinei.

Grigore Cotul

TIHNĂ

Duc o viață fericită,
Printre oameni inimoși,
Într-o țară liniștită...
Cu bastoane și gogoși.

Gheorghe Șchiop

DE VORBĂ CU EMINESCU

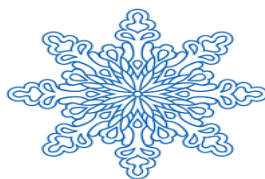
Zi-le, tu, ceva de mamă
Impostorilor ce mint,
Când cer „codrii de aramă”
Și „pădurea de argint”!

Stelică Romaniuc

POLITICĂ

Eu nu-s familiar cu cele sfinte,
Dar urmărind câte-un ales de seamă,
Tot reușesc să murmur trei cuvinte:
De cruce, de biserică, de mamă...

Florin Rotaru

EXTRA-DEFINIȚII

UN INEDIT DICȚIONAR AL LIMBII ROMÂNE

D (șase litere)

MIHAI OLARU

DAIREA = Îi cânta turcului în strună.

DAMASC = Adus cu valul din Orient; Material vechi, adus de la oraș.

DATINĂ = Îngemănarea românească dintre pământ și apă!! (DĂ - TINĂ); STEAUA de mai de mult, din inimile tuturor românilor; Colindă cu STEAUA la toate jocurile din deplasare; Zestrea poporului din vremuri ancestrale.

DATINI = Vin din vechime; AU IZVORÂT (S-AU REVĂRSAT...) ȘI DIN UZ ; Un tip deosebit de cult (pl.); Vin de la repetiții pentru serbările populare.

DATORI = Bieți oameni cărora le-a încăput bruma de avere pe niște polițe; Au debite mari la cursuri; Cei care, la vremuri de restriște, urcă la munte, la casa unui lombard; La debitul ăstora nu mai e tutun.

DELFIN = Unul dintre lăstarii unei anume coroane.

DESANT = Stol de vulturi, aruncându-se în spatele prăzii.

DESPOT = O groază de lume.

DESTIN = Biografie posibilă, formulată în devans; Dat într-un anumit fel; Vlăstar demiurgic, autorul cărților tuturor oamenilor.

DEȘERT = Dunărea (!)... adunată val cu val (DUNĂ - REA).

DIABET = Dulce rău.

DIALOG = Redus la tăcere.

DIAVOL = Magnificul încornorat, acuzat de toate relele lumii (Neagu RĂDULESCU).

DIVORȚ = Rezultat negativ după o partidă de dublu mixt.

DOCTOR = Primește oamenii cu multă afecțiune.

DOLARI = Foaie verde din piață (pl.); Parastase la americani (!!) (PARA - STAS - E); Banii președinților.

DOMINO = Merge la bal mascat ca la joc.

DONIȚĂ = Adună din Calea Lactee.

DOVADĂ = Notă de trecere; Expresia unei reale existențe.

DRAPEL = Pânză cu motive naționale; Îi ține pe mulți în post până la ÎNĂLȚARE.

DRĂCIE = Parcă-i o joacă de copil; Cu ei în față te aștepți la o surpriză; La asta nebunia e tratată cu blândețe; Capitol din AMINTIRI DIN COPILĂRIE.

DRICAR = Protagonistul unui final cu caii de negru; Duce cu al său faeton, de neaducere aminte.

DRIȘCĂ = Manual de zidărie, mortare și betoane.

DUDUIE = Pardesiu și cămășuică (!)... de damă (PAR - DE - ȘI - U) și o cămășuică (IE)

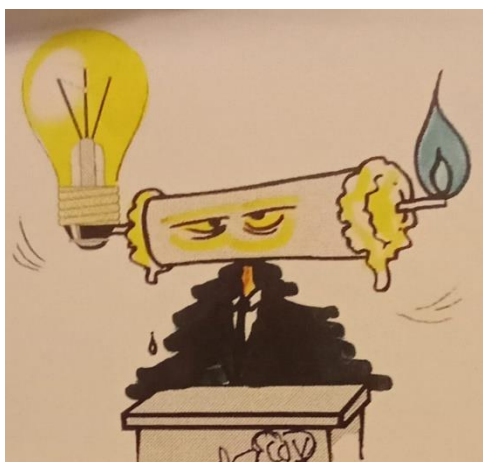
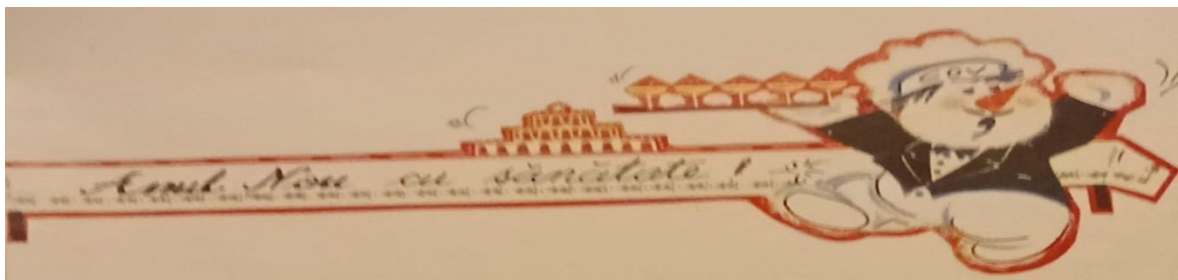
DUNĂRE = Un fel de talpa țării... ajunsă la mare mânia.

DURERE = Lăsată celor dragi după ultimul drum; Născută într-un colț ruinat al palatului; Complice la o spargere vizând perlele coroanei; Lăsată celor dragi, înainte de trecerea prin vamă.

DURERI = Fac să crească irisul și lăcrimioarele; Vin de dinainte de facerea lumii.

DUZINĂ = Grupare evidențiată la bilanțul anual; Se nimerește să vină la 12 fix.

LA SCÂRȚ – 150/vechi, UMORUL LUI COV*

*COV – Viorel Corodescu, caricaturist, Suceava, primul grafician publicat în SCÂRȚ (n.r.)

ÎN VERS DE-A RÂSU-PLÂNSU`

NICĂ JANET

JURNAL DE REVELION

De Anul Nou, avem pe limbă
Același scurt vocabular,
Ce niciodată nu se schimbă:
Piftii, sarmale și grătar.

Momentul este special,
Bazat pe slană și aspic,
Iar apa, element vital,
Nu este bună de nimic!

Dar, din abuzul de sarmale,
Cu-acest prilej, s-au constatat,
Pe lângă crize sociale,
Mai multe... crize de ficat!

În competiția nebună,
În special, aici, la noi,
Un telefon, doar unul, sună
Și-acela-i... 112!

În rezumat, conchid, năuc,
Văzând al glicemiei val,
Că toate drumurile duc
La farmacie și spital!

De Anul Nou, la o adică,
Din câte pot să înțeleg,
Toți oamenii normali se strică
Și-a doua zi, normal, se dreg!

ALEXANDRU HANGANU

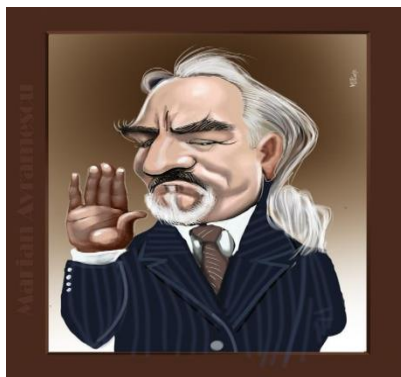
CUCU-RIGU!

E frumoasă foc, nebuna,
De să zici că e Madona,
Și ca ea e numai una
Care îi mai calcă zona,

Dar, cum loc e pentru toate,
Ea împarte bucuria,
Că și știe, dar și poate
Duce-n spate meseria

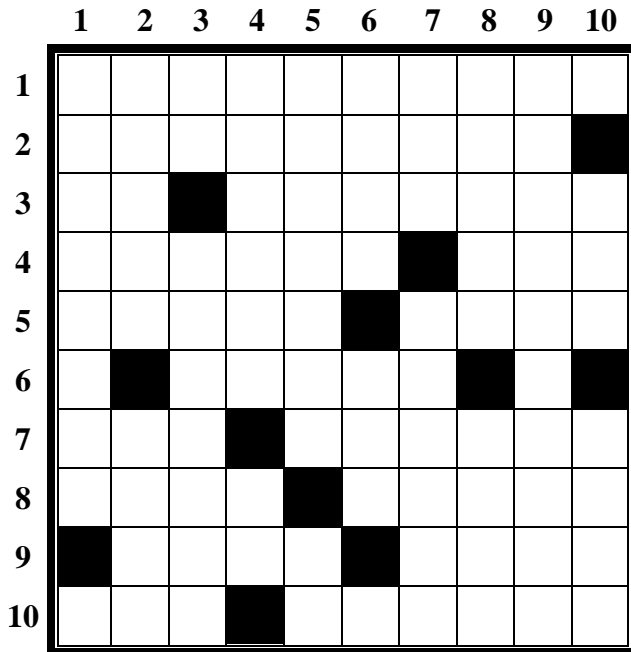
Și, în orice conjunctură,
Antamând în hăis și-n cea,
Vrea morală pe măsură.
... Pe măsură pentru ea,

Că, de-i tânăr, sau e moș,
Iute „doamna” se combină,
Doar când simte, la cocoș,
Ouăle ca de găină!

EST MODUS IN REBUS

PANSEURI

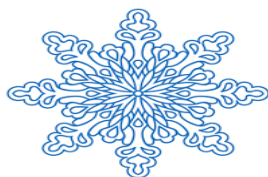

ORIZONTAL: 1) Înfrățirea galeriilor. 2) Pricepuți în trasul sforilor. 3) Personalul ce vine după nouă - Scot pâinea din cuptor. 4) Treabă de ajunge omul să dea foc pământului - Se consumă într-o fracțiune de secundă. 5) UNUL DIN ȚINUTURILE NEAMȚULUI - Mici ce merg la o bere. 6) Împrumută din bănci și practic se îmbogățesc. (masc.). 7) Între oameni dă semne de înțelegere - Ocupate în interesul statului și al țării. 8) Vorbește la pereți - Ședință cu părinții de la clasele mari. 9) Rasă pământeană, ceva între roșie și galbenă - Avansate la excepțional. 10) Se învârt cu ușurință pe tocuri - Comandant de navă de rangul doi.

VERTICAL: 1) Cu vederi largi. 2) Au monturi la degete - Aer de mare. 3) Câni de tinichea! - Dau dovezi de multă slăbiciune. 4) N-are manieră (vorba lui Nenea Iancu) - Secure... pentru scoarțe de stejar! 5) Încet - încet - Din tuci! 6) Vin mai târziu, cu multă acreală - Agent de circulație. 7) Se lasă prea ușor călcat în picioare - Activitate de stăvilire a revărsării valurilor. 8) Impune un moment de reculegere - Râni văzute în oglindă! 9) Se înțeleg cu sticleții. 10) Aproape nouă - în orice pricină! - Trage barca în susul apei.

Mihai OLARU

COMPONENȚA FIDELITĂȚII

Puțină lene cu puțină frică
Și-un pic de oboseală-amestecate
La care totuși, zice-se, nu strică
S-adaugi picul de fidelitate.

EXPERIENȚĂ DE O VIAȚĂ

Am ascultat de profesori
Și sunt aproape fericit
Că, măsurând de șapte ori,
Am fost mai sigur... și-am greșit.

POVESTE DE DRAGOSTE

Lupul, vrând să cucerească
Oaia cea naivă tare,
I-a promis să o iubească...
Pân' la ultima suflare.

SĂRBĂTORILE DE IARNĂ LA BASARABENI

Cu-atâtea sărbători în lung și-n lat,
O ducem bine și ne veselim,
Iar dacă ne-mbătăm cu-adevărat,
Nici la alegeri nu ne mai trezim.

MINISTRU MOLDOVEAN DE EXTERNE

El rusa o-nțelege bine,
Dar se descurcă mai ușor
În douăzeci de limbi străine...
Când i se dă traducător.

VICTORIE FĂRĂ LUPTĂ

Vecinii îi bătură pe barbari,
Ferindu-i pe ai noștri de o dramă;
Deci ies, în fine, lașii din tufari,
Eroii însă mai rămân în cramă...

MARTIRUL

Nu sunt mare om, la o adică,
Dar mă simt și eu un pic erou
Azi, când osanale îmi ridică
Soacra și soția, la cavou...

FIDELITATE

O secretară foarte serioasă
Ne spune despre șef cu încântare
Că l-a servit o viață, credincioasă,
Și i-a rămas pân' astăzi... fată mare!

POVESTEA UNUI PROASPĂT ABSOLVENT DE LICEU

Avui curajul eu, un papă-lapte,
Cu o învățătoare să mă-nsor
Și ea mi-a zis în pat, din prima noapte,
C-aici sunt cel mai bun învățător...

„MAMA PROȘTILOR E MEREU GRAVIDĂ”

Toți dorim o viață mai senină,
Fără hoți și cetățeni proștiți,
Dar degeaba, e mereu virgină...
Mama guvernanților cinstiți!

Gheorghe Bălci

Ion Diviza

„FEMEIA DE ZĂPADĂ” - selecțiuni

ANUNȚ

În urma jurizării materialelor trimise la concursul organizat de revista SCÂRȚ pentru luna ianuarie 2025, având tema „*Femeia de zăpadă...*”, juriul a stabilit următorii câștigători:

➤ Secțiunea epigramă - Premiul I (ex aequo): Nicolae Bunduri, Mirela Grigore, George Eftimie, Laurențiu Ghiță, Gheorghe Cireap, Constantin Bulboacă, Janet Nică, Constantin Bidulescu, Emil Ianuș;

➤ Secțiunea poezie - Premiul I: Valentin David, Janet Nică, Petruș Andrei, Mirela Grigore.

Conform celor precizate în regulamentul concursului, câștigătorii premiului I (inclusiv cei hors-concours) vor primi, gratuit, câte o revistă Scârț, seria nouă, nr. 16 (decembrie 2024), iar creațiile dumnealor vor fi publicate, în mare parte, în acest număr sau în următorul număr al revistei. Selecțiuni din concurs:

FEMEIE DE ZĂPADĂ???

E doar o pudră prin ogradă
Și frunza încă-i verde-n pom,
Că asta nu prea e zăpadă,
Dar nici femeia nu e om.

Nicolae Bunduri

CÂNTEC DE ADORMIT ELECTORATUL

Ieri, a nins, a nins, a nins,
Ca-n poveste, ca la carte
Și zăpada s-a întins
Peste suflete, departe!
Am făcut un om de nea
Ce, sfios, mi-a spus în față
Că e singur și ar vrea
O femeie, chiar de gheață!...
Și, cum altul nu-i ca mine
De milos, aflând ce vrea,
M-am gândit, și cred că-i bine,
Să i-o dau pe soacra mea!

Nică Janet

FEMEIA DE ZĂPADĂ

Albă, rece, răpitoare,
Tema la concurs susține,
Primăvara când apare,
E topită... după mine.

Constantin Bidulescu

CRĂIASA ZĂPEZII

Am vrut mereu femei incandescente,
Cu sex-appeal și trup de top-model,
Dar sunt ghinionist, căci realmente,
M-am însurat c-un soi de Enigle.

În pat își pune vestă și cojoc,
Mănuși de lână și un fes târcat;
Ea parcă e un iglu fără foc,
Iar eu, doar un elan încornorat.

Visam la aurore boreale
Și sex pe rupte, fără de repriză,
Dar stau ca morsa, cu dureri de șale,
Privind în zare de pe o banchiză.

Ea geme plină de înfrigurare,
Cu un cutremur mare în ființă,
Iar eu îmi pun aceeași întrebare,
De tremură de frig sau de dorință.

Dar săgetat în inimă de-amor,
Cum geru-a desenat pe geam crochiuri
Și sub pilotă fulguie ușor,
Îmi pun, chiar de sunt nud, curea și schiuri!

David Valentin

COPIII SPUN LUCRURI TRĂZNITE

Rea, de-o știe toată strada,
Rece, de-au rămas năuci,
I-au zis Albă ca zăpada
Uneia... ce-i neagră tuci.

George Eftimie

UNEIA

Când norii grei încep să cadă
Și ziua ninge ca la carte,
S-ar vrea femeia de zăpadă,
Dar morcovul în altă parte.

Nicolae Bunduri

JUDECÂND LA RECE

N-am văzut în parc, pe stradă,
Cât e iarna de geroasă,
O FEMEIE DE ZĂPADĂ,
Dar, DE GHEAȚĂ, am în casă!

Nică Janet

FEMEIA DE ZĂPADĂ

E drept că-i o femeie rece,
Dar mă împac cu-această soartă;
Când o compar cu alte zece,
E singura ce nu mă ceartă!

Gheorghe Cireap

MISOGINISM HIBERNAL

Omul de zăpadă-i trist,
Cu un foarte bun temei -
C-având fire de artist,
N-are-ncredere-n femei!

Constantin Bulboacă

MAIS OÙ SONT LES NEIGES D'ANTAN?

Femeie de zăpadă dacă vrei
Să faci, te va opri un amănunt:
Zăpezi ca altădată nu mai sunt,
Și, din păcate, parcă, nici femei!

Laurențiu Ghiță

FEMEIA DE ZĂPADĂ

Putem să facem în ogradă,
Acum, când iarna este grea,
Chiar și femeie de zăpadă...
Mai greu e să dansezi cu ea.

Nicolae Bunduri

UNUI BUNIC NEBUNATIC

El se-mbărbăta cu zel,
Că prințesa din ogradă
Se topise după el –
Da'-i făcută... din zăpadă.

Mirela Grigore

RUGĂ PENTRU FEMEIA MEA

Femeia mea e zilnic o tornadă,
E un mister cum poate să se-aprindă
Și-n orice clipă-n casă-i mascaradă,
Că-mi vine să mă spânzur de o grindă.

N-a fost așa în magice-nceputuri,
În labirintul nopții mi-era Lună,
M-acoperea cu tainice săruturi
Și-acum mi-aduce-n clipe doar furtună.

În ochii ei găseam nemărginirea
Și vorba ei era ca poezia,
Pe buze calde noi ardeam iubirea,
Iar azi s-a dus la dracul fantezia.

M-am tot rugat la Cel de Sus s-o facă,
Acea prințesă pură, precum neaua,
Iar azi, e drept, că nu mă mai provoacă
Nici dimineața, când îmi beau cafeaua.

Acum, când noaptea cerne peste-ogradă,
Pe la culcuș nu mă mai trage ața,
Că Domnul n-a făcut-o din zăpadă
Și a făcut-o rece, cum e gheața.

Mirela Grigore

MEA CULPA

Ce mult te costă-o mică aventură!
Flirtam și eu c-o blondă platinată,
Nevastă-mea se prinse de îndată
Și îmi făcu un pic de tevdură.

Mă prinse în vizor și c-o roșcată,
Că prima nu mi-a fost de învățătură,
Făcu, și de această dată, gură,
De teamă să nu fie înșelată.

Bruneta însă a umplut paharul
Făcând să-i sară în tavan muștarul
Și nu mai avu ochi ca să mă vadă.

Părerii de rău prind să mă împresoare
Că, din soție tandră, iubitoare,
Eu am făcut... femeie de zăpadă.

Petruș Andrei

IARNA DE SĂRBĂTORI

Vă jur că pe la noi pe stradă,
Când lumea-ncepe a petrece,
Nu vreau femeie de zăpadă,
Că și a mea mă lasă rece.

Nicolae Bunduri

STRATEGIE

Făcui femeie de zăpadă
Cu nas, urechi și ochi, să vadă,
Dar, să mă-ncânte-a ei făptură,
Eu nu-i făcui, de-al dracu`, gură!

Nică Janet

FEMEIA DE ZĂPADĂ

Mi-am făcut, ieri, în ogradă,
Patru oameni de zăpadă,
Însă azi, doi dintre ei
S-au topit după femei.

Emil Ianuș

ÎNTRE FEMEIA DE ZĂPADĂ ȘI REALITATEA POLITICĂ

Partidele-s hoațe, pot spune,
Și-acest fenomen e complex.
Dar care-s oneste? Pe bune,
Cinstite-s doar cele de... sex!

Constantin Bulboacă

N.R. - Tema de concurs pentru luna februarie 2025 este: „Dragostea și involuția” (poezie umoristică – două poezii, epigramă – trei epigrame, grafică satirică – un desen); Termen: 15.02.2025

Stimați cititori,

După cum veți constata, rubrica noastră prezentă în acest număr e pusă la dispoziția corespondenților noștri literari care, câteodată, rămân „corigenți” la capitolul promptitudinii epistolare și ne trimit creațiile lor cam la limita timpului afectat redactării numărului curent al revistei. Desigur, de scris pe adresa noastră au scris destui, dar scrisorile trimise de aceștia nu făceau obiectul și nici subiectul revistei, „Scârț”.

Readucem în atenția celor care vor să devină colaboratori ai noștri, că publicația noastră se vrea una de literatură, umor și bună dispoziție. Nu facem partizanat politic, nu suntem publicație de opinii civice (decât dacă acestea sunt tratate cu umor), preferăm texte fără conotație religioasă, excesiv erotică sau cu tente împinse spre vulgaritate.

Așadar, să dăm cuvântul bunei dispoziții, prin scrierile câtorva talentați confrați ai noștri, nume, de altfel, familiare printre domniile voastre.

De pildă, NECULAI LUNCA, din Bacău, ne trimite o parodie din arhiva personală, după „Aruncarea în valuri” de Adrian Păunescu, parodie scrisă prin 1984 și publicată atunci în celebra revistă „Urzica” Iat-o...

ARUNCAREA ÎN VALURI

M-am săturat să tot trăiesc pe maluri
Ca-n vremea când săream din pom în pom:
Iubita mea, să ne-aruncăm în valuri,
Cu țoale de scafandru-autonom!

Cum aș lăsa ocazia să-mi scape?
Idea asta cum să nu îmi placă,
Știind că în imperiul de sub ape,
Femeia poate îndelung să tacă?!

De-aceea vreau să ne schimbăm decorul
Și să pornim înot înspre atoli;
Tu, să-ți găsești, pierdut, ecuatorul,
Eu, să-mi gădesc pierduții mei doi poli!

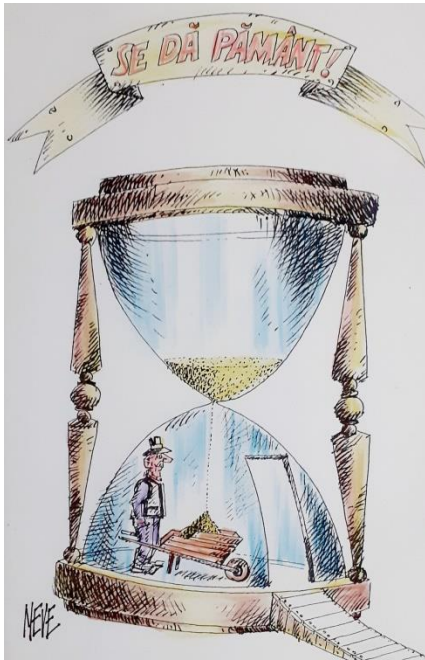
Iar după cum e civic, demn și etic,
În marea cu nuanțe de opal,
Să ne iubim, contribuind frenetic
La sporul demografic natural

Și-acolo, în recifii enigmatice,
Cu alge verzi, albastre și maro,
Să fim noi doi, amanții singuratici
Din noul serial de Yves Cousteau!

Tot la această rubrică îl publicăm și pe moldoveanul VASEA GAJILOV, acum trăitor în urbea noastră, cu un sonet de mare actualitate. Acesta e:

SONETUL SĂPĂTURILOR

La Iași se sapă caldarâmu-n draci,
De parcă, niște cârțițe enorme
Au scos pământul sub diverse forme
Și l-au proptit apoi cu bulumaci.

Sunt puși la treabă zeci de haidamaci
Pătruși de zel și energii enorme,
Dispuși fiind să depășească norme,
Că-i an electoral, n-ai ce să-i faci!...

Și-n miez de noapte, Cuza, deranjat,
Coboară în izmene din palat
Și-aruncă vorbe grele cu toptanu':

„Băăă, toată viața mea am fost săpat
De niște clovni politici de rahat,
Freca-v-ar chelea Vodă Lăpușeanu!!”

Și, cu voia dv., vom încheia lista cu un rondel de prin 1990, semnat de vechiul nostru prieten CĂLIN LUCEANU, înveterat nefumător. De aceea, poate, și-a intitulat „producția” chiar...

RONDELUL PIPEI LITERARE

Cu pipa lui bătută-n peruzele,
Din ambră și argint meșteșugită,
Se crede literatul de elită
Ce-abia-abia își mai încape-n piele!

E o figură foarte insolită
Pufnind absent prin baruri, cafenele,
Cu pipa lui bătută-n peruzele,
Din ambră și argint meșteșugită!

Dar așteptând ideea mult dorită
Să prindă trup din fumul în inele,
A fost cuprins de răgușeli rebele
Și-a căpătat tabagica bronșită

Cu pipa lui bătută-n peruzele!...

Redacția revistei „Scârț” mulțumește acestor autori, sfătuindu-i să trimită pe viitor, mai din vreme, producțiile domniilor lor. Iar dv., stimați cititori, luați în ce fel doriți, legătura cu noi. Vă vom da la toți câte un răspuns, chiar dacă, e pe „lângă” la ceea ce ați fi dorit să auziți. Dar, la urma urmei, ăsta-i... umorul!!

Ca de fiecare dată, al dv. P.OSTASU, adică, V.Vajoga

ALEXANDRU OSVALD TEODOREANU Păstorel

(Foi îngălbenite)

INDISCREȚII

Vântule,
Ce-ai aduci cu tine
O mireasmă de sulfină,
De departe vii, știi bine.
Te-ai oprit la ea-n grădină?

Printre straturi de pansele,
De gherghină
Și lalele,
O glicină
De lumină.
Ai văzut-o, - nu-i așa?
Nu e, vântule, glicină.
Era ea!

Ea nu știe c-o iubesc,
Că e mică
Și mi-e frică
Să-i vorbesc.

Vântule, bătrân hoinar,
Dacă ai aflat odată
Că nu-i floare, că e fată,
Nu-i așa că te-ntorci iar?

I-aș vorbi, dar – vezi – nu pot!
Fii tu, vântule, de treabă,
Pleacă, vânt, la ea în grabă,
Rogu-te
Și spune-i tot,
Vântule!

NEMURIREA

Mormintele ne-așteaptă cu gurile căscate.
Și mergem toți spre ele, pe-un drum sau pe alt drum
Cum merg hipnotizate gazelele de fum,
Spre șerpi cu solzi de aur și ochi de nestimate.

Iubire, ură: viață. Lumini de chilimbar
Iar spintecă văzduhul, pornind din roi de stele,
Ce, prăbușite-n beznă, or fi ducând cu ele
O altă omenire – netrebnic furnicar!

Își mistuie și sorii fierbintea lor plămadă
Și-ngheață (asta-i moartea?). Noi ridicăm statui,
Ca bronzul să arate, în veci de veci (dar cui?),
Că asta-i nemurirea, în haine de paradă.

Și nici gândim că-n haos își va găsi-mplinirea
Pământul, când prin spații va trece rotocol.
Va fi-nsemnând o clipă și el o dungă-n gol.
Și va muri cu viața atunci și Nemurirea.

MADRIGAL

Pe visurile-mi – roșii trandafiri –
Albastru flutur te-ai lăsat alene,
Ți-ai alipit aripile subțiri
Și, cu polenu-n finele antene,

Te-ai dus să cauți poate-o floare nouă,
Zburând, albastru, în albastrul firii...
Te uiți la trandafirii plini de rouă
Și nici nu știi că plâng și trandafirii.

PAGINĂ IN MEMORIAM

IN MEMORIAM – TEODORA PASCALE
(d. 29.12.2024)

Academia Liberă Veche Păstorel – Asociația Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” regretă trecerea în neființă a talentatei poete **TEODORA PASCALE**, colaboratoare și susținătoare de suflet a revistei „Scârț”.

Creatoare de excepție, cu un spirit viu și plin de umor, Teodora a ars ca o flacără albastră pe „tărâmul” poeziei în vers clasic, reușind, într-un timp incredibil de scurt, publicarea unor cărți de poezie remarcabile, atât pe „cont propriu”, cât și în „duet”, împreună cu mari corifei ai genului literar și umoristic, față de care n-a fost o clipă mai prejos. Dezinvoltura sa, naturalețea, extraordinarea capacitate de înțelegere a oricărei situații și de comunicare efervescentă s-au suprapus pe fondul unei sensibilități și discreții exagerate, care a ascuns-o admiratorilor săi, într-un mod regretabil, nedrept și implacabil, acum.

Dispariția Teodorei oprește fluxul de lumină de care era capabilă în această lume, înainte de vreme.

Transmitem condoleanțe familiei, cu siguranța că Teodora, un înger dinainte, între îngeri acum, nu ne va uita și ne va scrie, cu albastru peste albul de nori, alte poeme, în așteptarea noastră.

Colectivul de realizatori ai revistei „Scârț” a decis ca numărul acesta, jubiliar (nr. vechi 150), al publicației noastre, să fie dedicat poetei **TEODORA PASCALE**.

Redacția revistei „Scârț”

„Eu privesc din cornul Lunii și aștept o provocare:
Să încerc o soartă nouă și o nouă-nfățișare.
Fi-voi Bendis ori Minerva? Când și unde voi renaște?
Astea toate-s amănunte... Sper că mă vei recunoaște.”

Teodora Pascale, „O nouă șansă”

„Stelele-n cer, deasupra mărilor, ard depărtărilor, până ce pier...” – *Mihai Eminescu*